

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

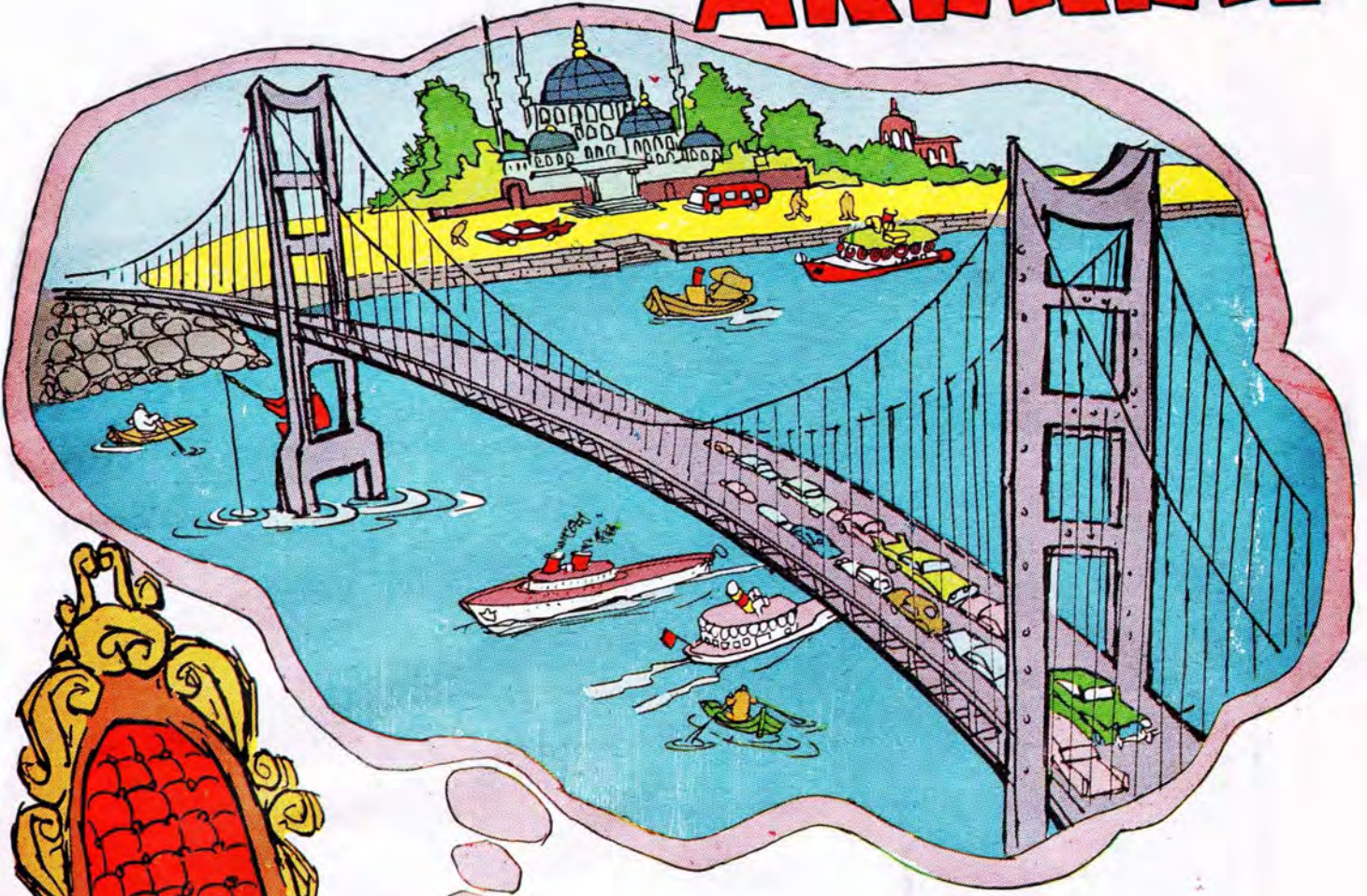
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklalka

Çevre yolları ile 1 milyar 200 milyona
malolacak Boğaz Köprüsü 1973 yılında
tamamlanacak. — Gazeteler —

Hayâl ve Hakikat!

1968 yılında

17 MİLYON

BÜYÜK FIRSATI DEĞERLENDİRİNİZ... 1968 Ümitlerinizin gerçekleşeceği yıl olacaktır. Şimdi Türkiye İş Bankası tasarruf sahiplerine tam 17 Milyon lira tutarında ikramiye dağıtıyor. biriktirdiğiniz paraları muntazaman Türkiye İş Bankasına yatırarak şansınızı mutlaka deneyiniz. Bu yıl ümit yılıdır. Bu yıl kazanacaksınız.

TÜRKİYE BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans : 0111 — 15)

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 14 Sayı: 5 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 24 Ocak 1968

Doğu İle Lâdes mi Tutuştuk ?

AKBABA kırk altı yıldan beri her hafta, gagasında bir tutam nükte Doğu Anadolu'ya doğru kanatlanır. Tufan'dan sonra zeytin dalını Hazreti Nuh'a götüren güvercin kadar umutla...

Ama kırk altı yıldan beri Doğu'dan Batı'ya esen rüzgârların umutsuzluğu bir gün değişmiştir. Aynı yokluğun, aynı kara cehaletin, aynı kara sefaletin haberleridir aldığımız. Beş değil, onbeş değil, yirmibeş değil, kırk beş değil, kırkaltı yıl bu!

Dile kolay!

Radyosunu Türkçe dinleyen, devlet memuruyla Türkçe konuşamayan vatandaş; okulsuz, ışıksız, susuz, öksüz ve devlet babâdan çok şeyhinin, ağasının, mütegalibesinin eline bakarak yaşıyor. Üfürükçülüğün, muskacılığın, şeriatçılığın, eşkıyalığın yatağı Doğu'dur. Ve Doğu'nun ayıbı, Doğu'dan çok Batı'nın günah defterine kayıtlıdır.

Doğu 1925'te Şeyh Said'in kap-kara ayaklanması gördü; şeriatın bayrağı başkaldırıyordu. 1937 de ve 1960'ta iki defa Doğu'nun ağaları ve şeyhleri Batı'ya sürüldü. Türlü inzibat tedbirleri birbirini kovaladı.

Peki, sonuç?

Sıfıra sıfır, elde var sıfır.

Doğu'daki vatandaş, şeyhin kulluğundan, ağanın köleliğinden kurtaramayan her tedbir, apandisit aspirinle tedaviye yeltenmeye benzer. Şeyhin müridini Cumhuriyetin vatandaşı yapacak köklü ve cesur tedbirleri alabiliyor muyuz?

Doğu'nun keçi patikası yollarını asfalta çevirebiliyor muyuz?

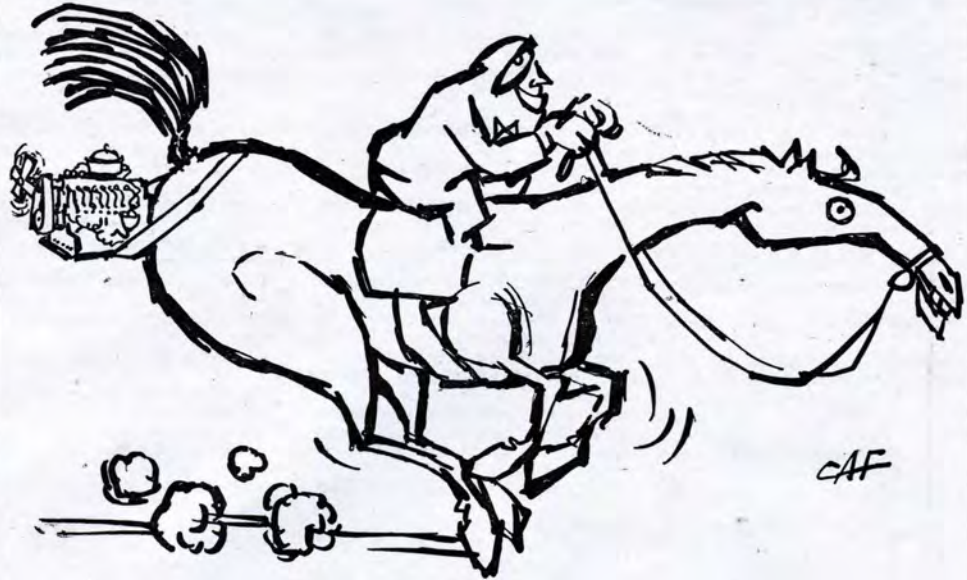
Okulsuz köylerinde okulların temelini atabiliyor muyuz?

Fabrikasız kentlerini fabrikayla donatabiliyor muyuz?

Elektrik, su, doktor götürebiliyor muyuz?

Doğu sorunu bir inzibat hikâyesi değil, bir kalkınma davasıdır. Ağaları cezalandırmaktan çok ağalığa son vermek, şeyhleri sürgüne yollamaktan çok şeyhliğin köktünü kazımak gereklidir. Bir ağacın dallarını budarsanız, daha çok gelişir. Ama köküne vurdunuz mu baltayı, söylenecek bir şey yoktur artık. Eğer Doğu, derebeylerinin toprağı olarak ortaçağı yaşıyorsa ve biz Cumhuri-

Demirel, «Motor fabrikaları kuracağız!» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

yetin rönesansını oraya götürememişsek, aynaya geçip parmağımızı kendimize uzatarak:

— Suçlu ayağa kalk!.. diye bağıracağız.

Birinci Beş Yıllık Plân, İkinci Beş Yıllık Plân gibi Doğu'yu unutmuştu. İkinci Beş Yıllık Plân bu unutkanlığı devam ettirdi. Ne zaman Doğu'nun yoksulluğu Ankara'da politikacılara anlatılsa, verdikleri cevap aşağı yukarı aynıdır:

— Bu işi aklınızdan bir an bile çıkarmıyoruz!

Siz alacağınızı bir türlü tahsil edemeyen kimsenin hikâyesini bilir misiniz?

Adamın biri arkadaşına borç vermiş. Gel zaman git zaman bakmış ki borç alanın vereceği yoktur. Yüzünü kızartıp istemiş...

Borçlu:

— Vereceğim, aklımda... demiş.

Beş on gün geçmiş aradan, bir

daha parasım istemiş alacaklı... Borçluda aynı cevap:

— Vereceğim, aklımda!...

Âdet haline girmiş bundan sonra... Alacaklı borçluyu ne zaman görse, aldığı cevap:

— Aklımda!

Bir gün tepesi atmış adamcagızın:

— Bana bak, demiş, hep «aklımda» deyip duruyosunuz. Biz seninle lâdes mi tutuştuk?...

Doğu ile Ankara işte bu biçim bir oyunun içindedirler. Doğu hep Ankara'ya hatırlatır durumu... Ve işittiği cevap:

— Aklımda!

Akbaba kırkaltı yıllık ömründe bu lâdes oyunundan başka şey görememiştir. Ne hükümetler gelip geçmiştir... Cümlesinde Doğu, Doğu idi, Batı da Batı. Memleketin bu iki yakasını bir araya getirmek, Doğu'yu kurtarmak için bir şey yapılmadı, yapılmadı.

Ve şimdi de Doğu gene âvey evlât muamelesi görüyor, Doğu gene eşkıyalı, salgınlı, sürgün yeri Doğu...

Cumhuriyetten sonra doğan çocuklar Başbakan ve Bakan oldular ama, Doğu'nun yoksul insanları hâlâ şeyhlerle, ağalarla, aşiret reisleriyle yönetiliyor. Ve yirminci yüzyılın üçüncü çeyreğinde yaşıyoruz, insanlar Ay'a ha vardılar, ha varacaklar, biz Doğu'ya ulaşamadık.

AKBABA

AKBABA

Gelecek sayıda sevgili okurlarına, yeni eserlerinden ikincisini takdim ediyor:

Bu Zamanın Sultaneleri !

Yazan: Nimet ARZIK

«Eş Kişiler Zinciri» nin yazarı, değerli sanatçımız

Nimet Arzik'ın bu yeni yazı serisini şimdiden

merakla bekleyiniz.

GELECEK HAFTA AKBABA'DA

JİÇE kongresinin son hazırlıklarına da tamamlanmış, düğün salonuna, çevresi bayraklarla süslü bir kürsü, kürsünün üstüne bir mikrofona yerleştirilmiş, ayrıca salonun iki köşesine de, iki hoparlör takılmıştı.

İlçe İdare Kurulundan, yumurta toptancısı Fettah, ertesi günkü kongrede iyi bir konuşma yapar da, başarı sağlarsa, öntümüzdeki seçimlerde listeye girmesi kesinleşecekti.

Kongreden bir gün önce, Topal Ziya'nın kahvesinde toplanmışlar, a-ralarında ertesi günü konuşuyorlardı. Yumurtacı Fettah, masanın başına kurulmuş, köylüler de çevresindeki iskemlelere oturmuşlar, çaylarını içiyorlardı. Fettah bu kongrede daha ziyade, karşı hizbin taraftarlarından, Lâstik Acentası Abdullah'ın tenkidlerinden, hücumlarından çekiniyordu. O yüzden, kongrede önce, delegelerle kulis çalışmasına geçmeyi bunlarla üçer beşer toplanıp, her birinin gönlünü hoş etmeyi uygun bulmuştu. Masada oturanlardan Almak Şaban'a döndü: — Len Şaban, dedi. Bedava çayı bulunce, nasıl da içen?

Şaban gülümsedi: — Cenâbı Allah kesene, Halil İbrahim bereketi virsin ağam. — Hele ben bi yol, gongrayı atlatayım, seçimi de gazardıktan kelli, Fettah'ı gör bahalım. Size ne hediyeler, ne ikramiyeler, ne girediler vircem.

Köylülerden biri, Garip Yunus sordu: — Helbette kazanırsın. Ne varmış bunda kazanmıyacak?

Gongraya eyi hazırladım. Abdullah'ın laflarına, baştan başa cevap hazırladım. Bizim partimizden, çok eyi bir argadaş olarak tanıdığımız Üzeyir'in partimizden çıkarak Bölükbaşı'ya geçeceğini öğittim. Yarnın zabahının, Aptullahgöl, bu Üzeyir menselesini gongrada ortaya at-ceğmiş. Atsın bakalım, ne olceğmiş?

Masanın çevresinde oturanlardan Garip Yunus atıldı: — Üzeyir çıkmaz bizim partiden, ağa!.. dedi.

— Çıkceğmiş, oğlum... — Üzeyir berberde traş oluyor. Varıp çağrem mi şunu?

— Essah mı deyön? Çıgar şu iti bana... Bölükbaşı'ndan ne bulmuş

Adalet, mülkün temelidir.

Adnan VELİ

da orya geçceğmiş? Varsın, ağnat-sın bakalım bize de...

Ötekiler de tasdiklediler Fettah Ağa'nın sözünü... Yunus yerinden kalktı. Bitişik berbere, Üzeyir'i çağır-maya gitti.

Fettah Ağa, geriye dönüp kahve ocağına doğru seslendi:

— Receeep!... İrecep oğlum!.. Gel şu çayları tazele bakalım. Demini esirgeme...

Yunus çabucak geri döndü: — Şincik gelecek ağa!.. dedi.

Masada oturan, kongre delegelerinden Ökkeş, Fettah ağaya döndü: — Ağam! dedi. Gusura galma.

Emme, sana bi şey sorcem.

— Sor.

— Sen bu parti işlerinden, melme-ket işlerinden iyi ağnan...

— Sor didik oğlum...

— Bizim Sülüman Demirel, ge-çende varıp Irak'a getmiş. Irak'ınan aramızda gaz ağnaşması yapmış. Ta-bii gaz diyerekten gazata yazdı. Bu tabii gaz, neyin nesli oluyor? Bakkal-dan aldığımız gaz değil mi bu?

— Bak, ağnatayım sana... Dünya yüzünde gaz didiğimiz şey, iki çeşit olur. Biri, bakkalda satılan gazdır. Buna bakkal gazı denir. Bi de insa-nın garminin içinde gaz olur ki, bu-na da tabii gaz denir.

— Haaa, şincik ağnadım. Hani garminizin içi gurul gurul ötünce, ona tabii gaz mı diyorlar?

— Helbette... Tabii gaz deyörler.

— Ne işe yararmış bu tabii gaz.

— Kibriti çakınca, gürlül gürlül yanyor.

— Vallaha yeni duyuyom bu ha-barı... Zaaar yanyor?

— Yanyor ya...

— Öyleyse, bu ağşem kibriti eli-me alıp bi yol deniyeyim şu işi...

Emme, ağacığum, bizim melmekette

gaz mı bitti ki Irak'tan alcez bunu?

— Oğlum, sen o hesabı bilemen... Bak, işin inceliği orda zaten... Hö-kümetin elinde, tonlarınan guru fa-sulya galmış. Bunu bi yerlere sata-mamış. Şincik hökûmat guru fasul-yayı Irak'a satcek...

— Guru fasulyayı satalım emme, oranın gazını ne dey alcez?

— Oğlum, Irak da enayi değil ya helbet... «Sen bizim tabii gazımızı alırsan, biz de senin fasulyanı alı-rız» deyî gonturat yapmış.

— Gonturata ne hacetlik var ağa?.. Guru fasulyayı hökûmat bize virsin, melmekette tabii gaz bolluğundan duraman vallaha...

— İtilik etme oğlum... Yüksek po-litikayı sen ne bilin? Her şey plân üstüne kurulmuş bu melmekette...

— Peki dayı, gusura galma... Ece-miyiz, bilemeyiz...

O sırada kahvenin kapısı açıldı. Üzeyir içeri girdi. Fettah ağa, onu görür görmez, eliyle işaret edip ses-lendi:

— Burya gel Üzeyir... Burdayız biz...

Üzeyir sokuldu. Biraz mahçup, e-liyle selâm verdi:

— Selâmuñaleyktüm...

— Ve aleykümselâm... Buyur bahalım. Çek şu iskemleyi... Bana yakın otur. Ne içen?... Yay mı içen, gayfe mi içen?...

— İstemez bi şey dayı...

— İç len... İscak bi çay iç...

— Çay ossun.

— Len Üzeyir!.. Sen bizim parti-mizin eyi bi adamısın. Şincik teva-tür duydum senin için... Duyduğuma nazaran, sen Bölükbaşı'nın a-damlaryının konuşmuşun. «Sana şunu vercez, bunu vercez» diyerek-ten seni gandırılmışlar. «Adaleti bı-rak, bize geç» dimişler. Sen de «Ya-

ryn zabahının cüvap viririm» diye-rekten söz virmişin onlara...

Üzeyir önüne bakıyordu: — Söz virdim dayı...

Fettah sesini yükseltti: — Vallaha olmaz Üzeyir... Sen bi-ze lâzımsın. Sen vatansever insa-n-sın.

Bu sefer Üzeyir, başını kaldırdı: — Dayı!.. Vatansever demek, pa-ra hesabından ağnamaz demek de-ğel ki...

— Oğlum sen bi kez, bizim parti-nin prensibini kabul itmişin. Durup dururkene, prensip denişir mi?

— Ağam, ben prensip deniştir-miyorum, partiyi deniştiriyorum. Prensip gene yerinde duruyor.

— Peki, neymiş senin prensibin?

— Benim prensibim, gene eski pirensip... Yani, istifade pirensibi...

Fettah ağa'nın canı sıkılıyordu ya-vaş yavaş: — Vallaha bana galırsa, insan, ist-ifade için parti deniştirmez.

— Öyle dime Fettah ağa!.. Arna-vuda bilem «Cehenneme gider mi-sin?» deyî sormuşlar. O da «Maas gaç?» dimiş.

— Len oğlum, sen bu gafanı de-niştir... Sen esas, bu melmeketin e-fendisi kendin olduğunı bile bilmi-yon...

— Melmeketin efendisi ben mi-yim?

— Sensin ya!.. Senin gibi tekmlil köylüler melmeketin efendisidir. A-li, Musa, Hüseyin, Bektaş, Nuri, he-piniz melmeketin efendisisiniz.

— Peki, bizim efendiliğimiz nır-den belli Fettah ağa?...

— Canım, biz ağnarız efendi ada-mı... Efendi adam, yüzünden belli olur.

— Peki, biz kendi efendiliğimizi ne zaman ağnarız ağam?

— Len acelen ne senin, köpoğlu? Helbet bi gün sen de ağnarsın? A-celen neymiş?...

— Vallaha, benim süründüğüm yetti gayrı Fettah ağa... Ben partiyi deniştiriyom. Öte yanda sosyal a-dalet olceğmiş.

— Len sen Adaleti bulmuşun, bir de sosyalini istiyon, öyle mi? Şu yezide bak hele!.. Bu sosyal senin zihnine kim yerleştirdi len? Sen doğdun, büyüdü, hep sosyal mı gördün len?

— Şincik görcem...

— Bak oğlum, bu sosyalden insa-na fayda gelmez. Sen bizim partinin prensibinden şaşma. Ne dimişler partimizin gurucuları?...

«Adalet, mülkün temelidir» dimişler. Ne di-miye gelir bu, biliyon mu sen?

— Yooo...

— Parti içinde çalışcen, çalışcen, çalışcen... Sonra diyelim ki bir mülk yaptırca... Bina ossun, portu-man ossun, dükkân ossun, yaniya bi mülk ossun da, nasıl olursa os-sun...

— Sonra?

— Diyne... Beni diynerken de ça-yını iç... Bizim partide galırsan, o mülkün temelini atarsın. Sonradan da üzerine binayı çıkarsın. Partimi-zi guranlar, yaşatanlar hepten ena-yi değil ya... Onun için bu pirensibi kabul itmişler.

Üzeyir'in biraz aklı yatar gibi ol-muştu bu sözlere... Öteki köylü de-legeler de, başlarıyla Fettah ağa'yı tasdikliyorlardı. Ağa, sözlerinin er-kisini görmüştü. Ertesi günkü kong-rede, rakibi olan Abdullah'ı bu sa-yede susturup yeniden İdare Kuru-luna girmesi, sağlama bağlanmışa benziyordu.

Tekrar Üzeyir'e dönüp: — Ağamı diyersen, Adalet'ten şaş-ma, dedi.

Sonra, sonucu almış olmanın ra-hatlığı içinde, kahve ocağına doğru seslendi:

— İreceeep!... Çayları tazele oğ-lum... Misafirlerime mahçup itme beni... Hadi, çabuk!...

Adnan VELİ

İnönü: «Seçimlerde iyi sonuç almaya mecburuz» dedi. — Gazeteler —

Seç seç al!

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Vatandaşlık

BİR insanın bilgisinden şüphe edebiliriz. Zekâsından şüphe edebiliriz. Duygusundan şüphe edebiliriz. Ama vatanseverliğinden?... Hayır! Hiç kimse, hiç kimsenin vatanseverliğinden şüphe edemez. Herkes vatanını sever: Çankaya'daki bayrak adamla tarladaki toprak adam vatanseverlikte eşittir.

Atatürk, Kurtuluş Savaşı'na inanmayanları bile suçlamazmış. O ölüm kalım günlerinde kendisine karşı direnen yüzelli insanı bunun için affetmiştir.

Ama, tekrar edeyim: Vatanseverlik güçtür!

Bizim, vatansever denince, hemen gözümüzün önüne tek adam gelir: Bir elinde bayrak, bir elinde kılıç, ölürsen şehit, kalırsa gazi dediğimiz kahraman!

Bunların adlarını saymakla bitiremeyiz. Her köy, her ev, her savaşa böyle yiğitler vermiştir. Plevne'ler, Dömeke'ler, Çanakkale'ler, Sakarya'lar, Dumlupınar'lar, onların dilsiz destanı değil mi?

Vatanseverliğin bu anlamında bizimle boy ölçüşecek başka millet tanımıyorum ben...

Ölümünden yılmak, bize ayıp gelir. Bunun için, Türk askeri, girdiği siperden çıkmaz. Savunduğu toprağa saplanmış bir kayadır o...

Ama, vatanseverlik sade bu mudur? Sade Namık Kemal edebiyatındaki: «Altı da bir, üstü de birdir yerin» midir?

Milletlerin hayatında, savaş, insanların hayatındaki hastahklara benzer. Her gün tifo, her gün grip, her gün bronşit olmayız. Milletlerin sağlığı, sulh içinde geçen günlerdir.

İşte bizim «güçtür» dediğimiz «vatanseverlik» o savaş dışı günlerin vatanseverliğidir: Politika da vatanseverlik, öğretmenlikte vatanseverlik, öğrencilikte vatanseverlik, yazıcılıkta, çizerlikte, doktorlukta, eczacılıkta, fabrikatörlükte, tüccarlıkta, esnaflıkta vatanseverlik...

Lütfen bir dakika düşünelim: Göğsümüzü gere gere, tıpkı sınırda ölümün üstüne yürürcesine, gözümüzü kırpmadan: «Evet... Vatanseveriz» diyebilir miyiz?

Eğer, günün birinde, bir milletvekili çıkar da: «Hemşerilerim beni seçtiler ama, ben üzerime aldığım büyük devri taşıyacak güçte değilim. Ne eğitim işleri-

Tost ve sandviçe Belediye zam yaptı. — Gazeteler. —

ne, ne tarım işlerine, ne yatırım işlerine aklım ermiyor... Bu şereflî vazifeden istifa etmemin şerefi bana yeter!» derse işte o adamın heykelini, hiç olmazsa gönüllerimize dikelim...

İşte, güç olan vatanseverlik budur.

Eğer günün birinde bir profesör çıkar da: «Sırtıma ilmin kâftanını giydim ama, kendimi bu kürsüye yeterli görmüyorum» derse, işte bu adamın adını, çekildiği kürsüye verelin ve her öğretmenin yulunda, adını saygı ile analım!

İşte güç olan vatanseverlik budur.

Eskiden, bir malın haslığı, kuntluğu «Türk malı» diye övülürmüş... Bugün, hangi malımızı, böyle bir yüz akı ile gösterebiliriz?

Banyolarımızın musluklarımız

mı? Ayaklarımızdaki pabuçları mı? Yuttuğumuz ilaçları mı? Yoksa bu satırların üzerine basılacağı kâğıtları mı?...

İşte benim «güçtür» dediğim «vatanseverlik» bunlar!

İki milyon liraya, işlemeyen iki otomobil yaptık. Hâlâ otomobil fabrikası peşinde koşuyoruz. Güç olan vatanseverlik bu isteğe karşı çıkmak, yapamayız demektir.

Vatanseverlik güçtür. Sınırdan canını veren adam, politikada koltuğunu vermez!

Talat Paşa, bir vatanseverdi elbet. Enver Paşa, bir vatanseverdi elbet. Ama, biri Başbakanlığı, öbürü Başkumandanlığı red edemeyecek kadar vatansever!

İki büyük partiden birinin genel başkanlığı için ortaya atılan adama bakınız: Et ve Balık Kurumu doktorluğundan öteye gi-

Güçtür!

demeyen bir dar kapıdan çıkıp, yarın, Türkiye'nin kaderini eline almak iddiasında...

Siz, sayın Sadettin Bilgiç'in vatanseverliğinden şüphe edebilir misiniz? Yüz kere, bin kere hayır.

Ama bu hırslı çabaya vatanseverlik denir mi diye sorarsanız, ona da vereceğim cevap değişmez: Hayır...

Öyle ise bir daha tekrar edeyim: Vatanseverlik güçtür!

Bugün, her yönden, her bakımdan nasıl bir zor durumdayız, artık gizlisi, kapaklısı yok. Çalıştıramadığımız insanları, ağıktan kurtarmak için, yabancı dünyaları mutlulandırınlar diye vagon vagon sınır dışına taşıyoruz! Topraklarımız denizlere akıyor, köylerimiz şehirlere!

Baltanın, keçinin, yangının çöleştirdiği anavatanı, erozyon, her yıl, bir Kıbrıs koparıp götürüyor...

Çocuklar okulsuz, okullar öğretilmez...

Dişarbakır köylerinde, jandarma dipçığı ile yere serilmiş yoksul:

— Öldür, diye inliyor, böyle yaşamaktansa öldür!

Dağlar eskuya dolu, şehirler... Soğakta yürümeğe korkuyoruz!

Partiler değil, politikacılar değil, kasabalar değil, köyler değil, okullarda öğretmenler, okullarda öğrenciler ikiye bölünmüş: Sağcılar, solcular diye... Öylesine düşünün kesilmişiz birbirimize!

Bir Fransız terzi geliyor Paris'ten İstanbul'a: Birbuçuk milyon liralık satış yaptı, bir milyon liralık kürk siparişi aldı diye yazıyor gazeteler...

Bu esvaplar, bu kürkleri, yarın, çıplaklarla, yalın ayaklarla dolu sokaklarımızda dolaşacak!

İpi kopmuş tesbihe dönmüş-tür Türkiye...

Hani, nerde, bir tek, bir tek, bir tek Bakanın koltuğundan kalkıp:

— Allahaismarladık... Bu benim başaracağım iş değil!

Dediğini görüyor muyuz? Duyuyor muyuz?

Bir kişi, Allah rızası için bir kişi çıksa, göğsüm, sevincim, inancımın emniyet solğu ile şişerek:

— Ooooh, diyeceğim, kurtulacağız...

İşte zor olan vatanseverlik!

Yusuf Ziya ORTAÇ

19 Kasım 1964

Zeki Müren politikacı oluyor. — Gazeteler —

İçkili matine...

İçkisiz alle matinesi!

SÜLEYMAN DEMİREL (Baştaki Olay Adamı)

SOLUN fikriyatını Çetin Altan'm yaptığı, halkı Aşık İhsanî'nin, bilgini İsmet Giritli'nin, aydın politikacıyı Turhan Feyzioğlu'nun, sanatçı Cüneyt Gökçer'in temsil ettiği bir ortam... Ve, Süleyman Demirel başa geçiyor bu ortamda...

Baştaki adamı, çevrede yerleştirmek için, uzun inceleme gerekmiyor. Şu yazı dizisinin kahramanları yetiyor, bolcadan! Tekrar edelim: Solun fikriyatçısı, Çetin Altan. Halkın aşığı, İhsanî. Bilgin, İsmet Giritli. Aydın politikacı, Turhan Feyzioğlu. Büyük sanatkar, Cüneyt Gökçer!...

Gerçek temsilciler bunlar mı?

«Biziz» diyorlar yankı... Kabul etme-meğe sebep yok!...

Yaşadığı ortamı değil, yetiştiği ortamı dikkate alalım: Öyle bir ortamda büyümüş ki, en büyük haysiyet, insan olmaktan önce C.H.P.'li olmaktır!.. Öyle!...

Cumhuriyetin bu çocuğunun, pergelin başından kalkmayan bir gözle dünyayı görmesi, «sözlüğünün», hümanizma üzere (klasik kültür) olmaması, kendi suçu değil, talihsizliği!.. Demek onun kuşağına, o kadar yetiştirme inikânı vermişler, imkânları ellerinde tutanlar!...

Kraliçe Elizabeth'in büyük şansı, orta İngiliz kadınına yansıtmasıdır; göz kamaştırıcı mücevherler, nişanlar, pâyelerin ekiyle. Tenin pembe beyazlığı, boy pos, porselen mavisi gözler... Orta İngiliz kadınında var! Halkın anladığı tiptir Kraliçe. Anlamak, bir nevi eşit olmaaktır. Onun için popülerdir de...

Demirel de, onun gibi «halk tipi»dir. Görünüşte, hiçbir üstün yeri yoktur: Mazbut aile reisidir. Sempattiktir. Yuvarlaktır. Göstermelik öfkeleri vardır: «Devlet kuvvetine karşı gelenleri ezeceğiz» gibi...

Bölgesel kalın tarafları gülümsetir: Sandviç yerine, evinin yamacında karda tipide nöbet bekleyen gazetecilere börek ikram etmek gibi. Bugün bir avantaj olarak kullandığı lisan sürçmeleri dillerde dolaşır...

Onu iktidara getirmek için savaş

— 13,5 milyon okuma yazma bilmeyen var. —

OKUR.....

veren arkadaşlarının bu noktaların üzerinde durduklarını sanmam. Onlar, onu, kendilerinden bazı bakımlardan ilerde gördükleri için seçmişlerdir. Tutunmak için, kültür mütegalibelerinden apayrı olmak gerektiğinden değil. Onca bilinç, hiç birinde yoktu o devrede... Şimdi azıcık daha fazla var!...

Büyük şansla gelmiştir iktidara: İlk vesayetsiz Başbakanıdır. İsmet İnönü'nün başında Atatürk vardı.

Refik Saydam'ın, Recep Peker'in, Şemsettin Günaltay'ın, Şükrü Saracoğlu'nun, Hasan Saka'nın başında, İsmet İnönü vardı.

Hattâ, Adnan Menderes'in başında, bütün fartasına furtasına rağmen, Celâl Bayar vardı.

Her biri, büyük bir kanadın gölgesindeydi.

Süleyman Demirel, kanatsız ve gölgesizdir. Çılgın gibi hürdür. Üstelik bu çılgınlığı duyulmasına, bugünkü, nice tereddütlerden sonra seçilmiş, Devlet Başkanı destek olmaktadır.

Bu «manzara üzere» halk tipi, Başbakanın, fonksiyonu, mevcudu daha iyiye götürmektir her hangi bir sa-

hada, devrölüsyonerlik değil!...

Götürebilecek mi?...

Ortama bir göz atıverin... Sesli sessiz kuvvet dengelerine, ekonomik, psikolojik, kültürel şartlara; ona göre hüküm verin! Bir de, bir olay adamın, başta da olsa, bu şartlarda gücünün dörtte üçünün «göstermelik» olduğunu hesaba katın!

Bizde politika adamlarının en büyük dezavantajı hümanizmadan uzaklıklarıdır. Kafalarındaki sözlüğün, gençliklerinde onlara ezberlettikleri hoyrat sözlüğü olmasıdır.

Politika, o sözlükte, şuna eşittir: Anın başarısı, anı kurtarma sanatı! Politikacı, o sözlükte, anın başarısı için insafı, vefayı, arkadaşlığı geleceği fütursuzca harcayabilen kişidir.

Bilmezler mi ki, vefanın, insafın, arkadaşlığın olmadığı yerde sadece perendebazlığın hüküm sürdüğünü. Perendebazlıkla ne yaratılır?

Demirel'e gelince, onun her şeye rağmen, bir hisli tarafı vardır. Kültür ağalarının perende attıkları tel-lerde, o ancak iradesini çok zorlayarak ve iktidar hastalığı çok artarsa, bir süre durabilir.

Merhamet tarafı da kuvvetlidir. O tarafının onu kurtarmasını isterdik. Kendisinde, geçmişten kalan iki şey var: Şivesi ve arkadaşları... Şivesini tasfiye etmediği gibi, her halde arkadaşlarını da tasfiye etmeyecektir. Kültür ağası olsaydı ederdi, şimdiye değin. Gücü yetmiyordu diye düşünmek istemem. İçi yetmez diye düşünmeyi isterim.

Bir Karadeniz gezisi... Demirel daha Başbakan değil. Kısa kısa konuşmalar yapıyor. Teşkilâtın adam toplamak için havası ve imkânları müsait. Bütün imkânlarını seferber etmiyor. Yeni adayı biraz hazırlamak için...

Aradan bir kaç ay geçtikten sonra bir gezi daha... Demirel Başbakan... Üç ay önceki Demirel ile mesafesi müthiş... Takviyeli dil öğretseniz, bu işleme elde edilmez!...

Kapma gücü olağanüstü...

İktidara gelince insan, iktidar mikropplarının hücumuna uğrar... Hele geçmiş kısıya, aşısızdır da... Yazık! Bilinç altı bir onarımdan ileri gelen emir verme, itaat görme arzusu, her şeyi ben bilirim iddiası, ilk sendelemedeki yalnızlaşmaları unutmak, etrafı kemiricilerin sarması, denge oyunlarına önce dertten, sonra zevkten başvurmalar... v.b....

Demirel bu iktidarın mikropplarına ne kadar dayanacaktır?... Dış zedelemelerden bahsetmiyorum.

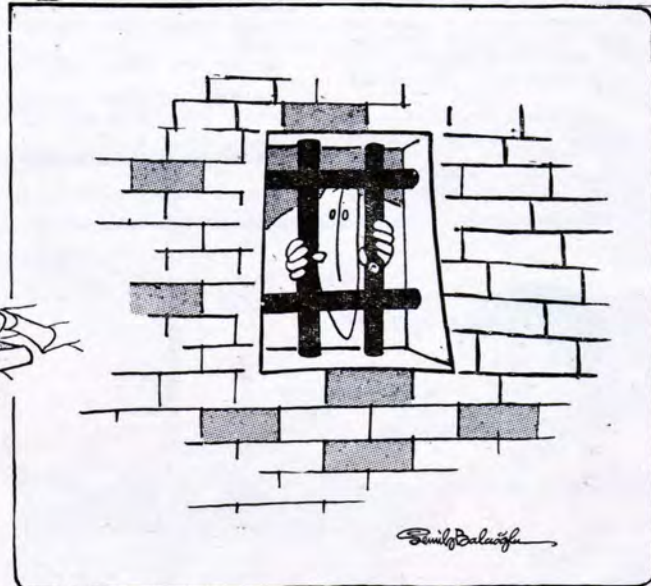
Bu yazım «erken» bir yazı!...

Bir süre sonra «zamanında» yazı verebileceğim Demirel hakkında bazı hayat delillerinin desteğine ihtiyacım var... Daha bu deliller çok eksik!...

İşte, Cumhuriyet kuşağının olay adamları: Solcuların fikriyatçısı, Çetin Altan! Halkın aşığı, İhsanî! Bilginlerin temsilcisi, İsmet Giritli! Aydın politikacıların temsilcisi, Turhan Feyzioğlu!...

Ve Süleyman Demirel'e başarılar dilerim...

Nimet ARZİK

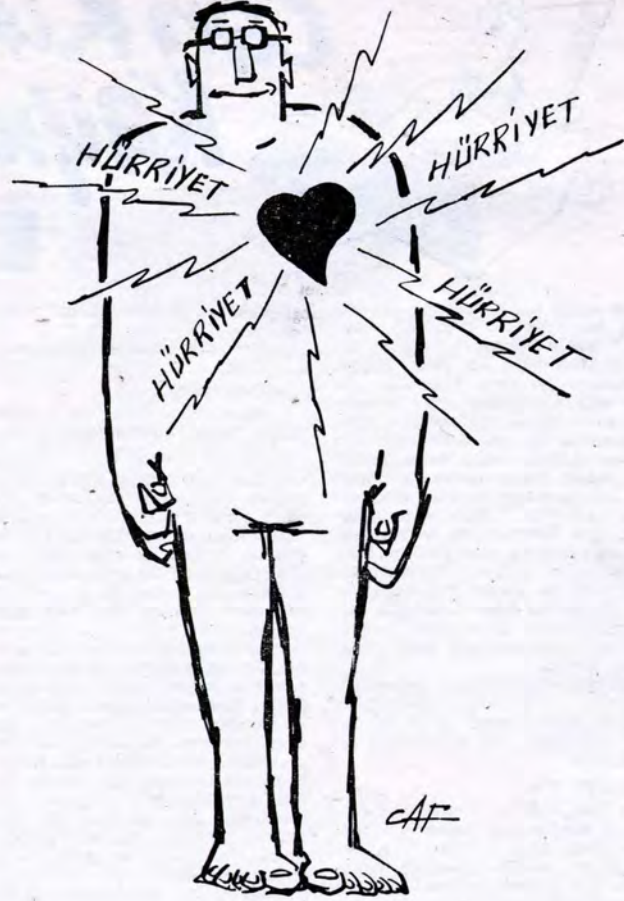
YAZAR!

Toto'da 13, yetmiş lira verince!

Totozede!

Beyaza takılan zenci kalbi çarpmaya başladı. — Gazeteler —

Yazısız

YEDİ

PAZARTESİ

Geçenler!

«Uyuyan şoför iki kişinin ölümüne, altı kişinin yaralanmasına sebep oldu.»

Otobüs uçtu!

«Ceryan kesildi, beş kişi yandı, yedi kişi boğuldu!»

Lodos est!

«Bir lise talebesi, yedi kişiyi mobilya kutularına atarak öldürdü.»

Bir adam geçti!

SALI

Seçmeler

«Verem, sosyal hastalıktır.»
İmza: Sağlık Bakanı Özkan.

«Aşırı ceryanların kökü, gelir dağılımındaki sosyal dengesizliğe dayanır.» İmza: Başbakan Demirel.

«Komünizmle mücadele, sosyal bozuklukların giderilmesiyle yapılmalıdır.» İmza: Başbakan Demirel.

Anlaşıldı: verem, bir sosyal hastalıktır; milletin kutuplara ayrılması, gelir dağılımındaki sosyal dengesizliğe dayanır; vurgunun, soygunun, açlığın, işsizliğin nedeni, sosyal aksaklıklara bağlıdır. «Sosyal» sözcüğü, bir

sihirbaz değneği... Dokunsak, şıp diye bütün aksaklıklar, bütün hastalıklar giderilecek ama, o körolası sözcüğe de bizi yönetenlere göre, Anayasa kapalıdır!

ÇARŞAMBA

İlerleme dediğin...

İstanbul Emniyet Müdürlüğündeki kumanda odasını hizmete açan İçişleri Bakanı Sükan, «Asayiş memnuniyet verici durumdadır» demiş ve şöyle devam etmiş: «Batiya oranla sadece adam öldürmede ilerliyoruz.»

Hay Allah... Biz de sayın Bakanın neden bu kadar sevinçli olduğunu bulmağa çalışıyorduk.

Sevincin kaynağı, kürüğü cumlede gizliymiş meğer: «Batiya oranla, adam öldürmede ilerliyoruz.»

Demek bu şampiyonluktan doğuyor aşayişe duyulan memnuniyetimiz!

PERŞEMBE

O güne kadar?

Gazeteler, «Tasarı kabul edilirse İstanbul'un su meselesi, 1985 yılında halledilecek» diye yazarken, sağlık konusuna eğilenler, ilgilileri uyarıyor: «Tasarı kabul edilmezse, İstanbullular susuzluktan başka, hastalık tehlikesiyle de karşılaşacak!»

Sağlığımızın tehlikede olduğunu sanıp, telaşa kapılan uzmanların çırpınmalarına şaşık doğrusu. Birader şimdide kadar su

yüzlü mü gördük? Tasarı Senatodan çıksa da olur, çıkmasa da... Bizde bu gayret varken, daha çokook yaşarız sularımız akmasa da!

Hastalığa gelince: E artık onu biz değil, bizimle yaşamak zorunda kalacak olan mikroplar düşünün!

CUMA

Hele 1969'a bakalım!..

1967'den kalma bir haber: «Sosyal meskenler sayesinde, 1968'de tek gecekondu kalmayacak!»

Yıl, 1968. Gecekondularla ilgili ilk haber: «1969'da, elektriksiz tek gecekondu kalmayacak!» 1969'un ilk haberi de şöyle olacak galiba: «1970'de gecekondusuz tek şehir kalmayacak!»

CUMARTESİ

İktisadî değişim

İnsandan insana mal nakli.
İnsandan insana servet nakli.
İnsandan insana emlak...
İnsandan insana senet...

Ödenmemiş senetler icra dârelerini doldurunca, bu sefer günümüzün döner sermayesi oldu kalb, göz, karaciğer, böbrek!

GÜN

PAZAR

Şifa niyetine...

Et, süt, yağ derken, Diyarbakır'ın şifalı suyu da mikroplu bulunmuş.

Dikkat buyrun, mikroplu olduğu tesbit edilen rasgele bir şişe suyu değil, koskocaman bir ilimizin, «Dertlere devâ, hastalıklara şifa veren» diye içilen suyu!

Suyun şifalı oluşu da çok öncelerden tescil edildiğine göre, tıp âlemi ilk defa bizde görüyor demektir insana şifa veren mikrobu!

Biz bize kaldık

Bir Türk iş adamı, Berlin'de «Yılın iyi adamı» ünvanını almış.

Tüdüh, gördünüz mü şansı? Topu topu içimizde sadece bir tane iyi adam varmış, bunca kötünün arasında barınmanın güçlüğünü anlayıp, o da soluğu Berlin'de almış!

Can Kurban Kaymakama

MUZAFFER İZGÜ

KADER mi, kısmet mi, ne der-seniz deyin, olmadı işte... Tıbbiyede bir sene, Hukukta bir sene, Mimarlıkta bir sene, Siyasal Bilgilerde bir sene, Eczacılıkta da bir sene sürüttükten sonra komple bir adam olarak üniversitenin arka kapısından çıktım. Arkadaşlarımın kimisi doktor, kimisi savcı, kimisi kaymakam, kimisi mühendis olmuştu ama, ben topyekün bir adam olup çıkmıştım... Hastalıktan çakırım, iğne vururum, en basit ameliyattan anlamam; plân çizerim, harç nasıl yapılır bilmem; kaymakamların ilde ne şekilde fors yapacağını bilirim, ne işler yapacağını bilmem; kimlere idam cezası verilir bilirim, miras terekisi nasıl hazırlanır bilmem...

Memlekete gittiğimde, peder bir baktı ki, her meslekten çağırıyor, hemen notunu verdi:

— Sen hiçbir şey bilmiyorsun oğlum, diye.

— Öyle mi?

— Yok, sabah...

Sırf babamı mat etmek için, tek-rar çıktım diyarı gurbete... Ve, beş yıl kaldırımlarını çiğnediğim İstanbul'a geri geldim. Geldim ama, ne iş yapacağım? Arkadaşlarımın hiç birinin kanadının altında sığıntı olarak yaşamak istemem. Bir gün, beş gün, bir ay, iki ay... Ne cepte kaldı, ne üstte, ne başta... Bir gün Beyoğlu'nda, benim gibi her üniversitede bir yıl okuyan bir arkadaşla karşılaştım. Kalıbı kıyafeti yerindeydi...

— Hayrola yahu! dedim.

— Ooo, dedi ve boynuma sarıldı. Nerelerdesin?

— Hiç! Sen ne yapıyorsun?

— Ben mi? Gel hele gel, şu lokanta ya girelim.

Girdik. Yemekleri, içkileri söyledik.

— Her halde gazeteleri okuyorsundur, dedi.

— Okuyorum.

— Hani, sahte mühendis, sahte doktor, falan haberleri çıkıyor ya... — Vallahi bilmem ki.

— İşte onların hepsi ben'im yahu! Değişik hüviyetlerle gidiyorum. Gittiğim yerde kokusu çıkıncaya dek çalışıyorum. Bakıyorum tam kokusu çıkacak, hemen ipi kırıyorum oradan. Topu topu iki kez yakalandım. Bir kere kaymakamken, bir kere de hâkimken. Ama bu arada neler yapmadım neler... İlk (.....) e gittim. Önceden öğrenmişim ki, oranın bir sağlık yurdu binası vardır, ama bina yapılaş beş yıl olmuş, bir doktor tayin edilmemiştir. Halk nasıl bekliyor doktoru, aynı hacı yolu gözler gibi. Arkadaş, tam altı ay kaldım orada. Ulan orada vurduğum para be! Kırk kilometre bu tarafa, kırk kilometre bu tarafa, bir tek doktor yok, tüm hastalar bana geliyor. Seksen kilometre uzunluğunda, yirmi kilometre genişliğinde ki bir saha, hani ya, bir doktor için az değildir ha! Sabah başlarım çalışmağa, gece yarısına dek. Köye gidersem elli kâğıt; hasta, ayağuma gelirse onbeş kâğıt. Reçeteleri okkalı yazarım, ecza deposundan da vururum vurgunu...

Sonra, oradan çektim gittim, (.....) ya. Öğrendim ki, ilçe var, kaymakamı yok. Ulan, hiç koskoca ilçe beş yıldır kaymakamsız idare edilir mi be? Cebbar ne güne duruyor yahu!... Madem ilçe yapıyorsunuz, kaymakam da yapın be! Değil mi ya kardeşim? Bir gece yarısı muayenehaneyi falan bırakıp, tayin emrimin niçin geciktirildiğini Ankara'dan

öğrenmek üzere ayrıldım (.....) den. Gidiş o gidiş...

Geldim, (.....) ya. Doğruca bana vekâlet etmekte olan tahrirat kâ-tibinin karşısına çıkıp:

— Ben kaymakam falan fılân, dedim.

Adamın bir havaya zıplayışı var ki, görme. İlçe nasıl seviniyor, yeni kaymakam gelmiş diye, adamlar ne-redeyse sevinçlerinden şakır şakır göbek atacaklar. Heyetler, meyetler, belediye başkanı, parti başkanı, şu başkanı, bu başkanı... Adamlar yere yurda komazlar beni. Ben zenginle-rin yanında:

— Yahu şu bizim tayin emri de, der demez, hemen davranırlar cüzdana:

— Teklif mi var kaymakam bey, kaç lira lazım? derler.

— Yok canım, vallahi ayp oluyor... Niçin böyle yapırlar canım?...

— Aman kaymakam bey, adamlar tutup bize beş yıl sonra bir kaymakam göndermişler, varsın onun tayin emri de beş yıl sonra gelsin, ne çıkar, derler.

Ve asırlar cüzdana. Beşyüz isteyim, beşyüz, bin isteyim, bin... Ve biz başlarız hemen ilçede yapılacak işlerin planını yapmağa. Ali gelir:

— Şunu yapalım kaymakam bey, der.

— Olur yapalım.

Veli gelir:

— Şunu yapalım kaymakam bey, der.

— Olur yapalım, derim.

Hele memurlarımla o kadar iyi geçinirim ki, bir gün izin isteyene bir hafta, bir imza isteyene iki imza. Ne diyeceksin arkadaşım, beni bir ara evlendirmeye bile kalktılar. Nüfus memurunun çok güzel bir kızı varmış, sonra zenginlerden Hasan efendinin bebek gibi bir kız

varmış. Ama ben, ikisine de hayır dedim. Akşamları boş vakitlerimizi, savcıyla, jandarma kumandanı arkadaşla poker oynayarak geçiriyoruz. İş şakaya vurdurup:

— Yahu arkadaşlar, ben sahte kaymakamım, diyorum. Güliyorlar: — Bize ne kaymakam bey, sahtey-sen sahtesin, biz şimdi pokerimize bakalım, diyorlar.

Hani ya, fena da üttüyorum adamları... Nihayet bir gün, jandarma üsteğmeni arkadaş, telefon ederçek:

— Efendim, dedi, galiba siz sanden sahte kaymakamımsınız.

— Dedim ben size kardeşim, inanınmadınız ki.

— Vallahi çok üzülüyorum.

— Değmez canım üzülmeğe.

— Biraz sonra gelip, ifadenizi almağa götüreceğim efendim.

— Buyrun, bekliyorum şekerim.

Beklermişim... Çağırdım şoförü: — Arabanın benzinini doldur, dedim.

Hemen orada, beş dakikada tuhafiyeci Kâzım efendinin yanına uğradım:

— Ah şu tayin işi, der demez, adam çekmeceyi açtı:

— Allahını seversen istediğin kadar al kaymakam bey, dedi.

Bin ikiyüz lira aldım. Bindim cipe. İl merkezine geldim. Orada, şoförü yolladım:

— Git söyle tahrirat kâtibine, ben gelinceye kadar yerime onu vekil tayin ettim, dedim.

Allahıma, hâlâ yerime vekildir o...

İyi biliyorum ki, o doktorsuz ilçe gibi, bu ilçe de kaymakamsız kalacaktır. Oradan geçtim, (.....) ya.

Daha önceden öğrendim ki, burada bilmem ne mühendisliği vardır ama, kadrosuzluk, madrosuzluk, şu bu derken, bu, kapısında mühendislik yazan bina, mühendis yüzü görmemiştir hayatında daha... Cebbar ne güne duruyor be! Mademki bu binanın mühendisi yoktur, Cebbar hazır ulan... Vardım gittim oraya. Yerime bakan teknikler arkadaş: — Ben, mühendis falan fılân, dedim.

O, fin fin öten bina, bir anda benim gelmemle şenleniverdi. Memurlar, işçiler tek sıralı safta dizildiler: — Hoşgeldiniz efendim, dediler.

— Hoşbulduk!

İkinci günü kolları sıvayıp işe giriştim. Yerime bakan arkadaşla beraber arabaya binip yola çıktık. Yolun şu tarafı, bu tarafı, köprüler, şunlar, bunlar... Bir yığın izahat verdi yardımcım...

— Vallahi ben tam yetkili olarak geldim, dedim.

— Anlamadım efendim, dedi.

— Bütün bu virajlı yolları düzelteceğim.

— Vallahi efendim, bu iş plânda vardı ama, bu yıl değildi.

— Söyledim, ben tam yetkiyle geldiğimi. Yarımdan tezi yok, yeni yolun projesine başlıyoruz.

Biz projeye başladık, tarla sahipleri projeden önce dolmağa başladılar odama:

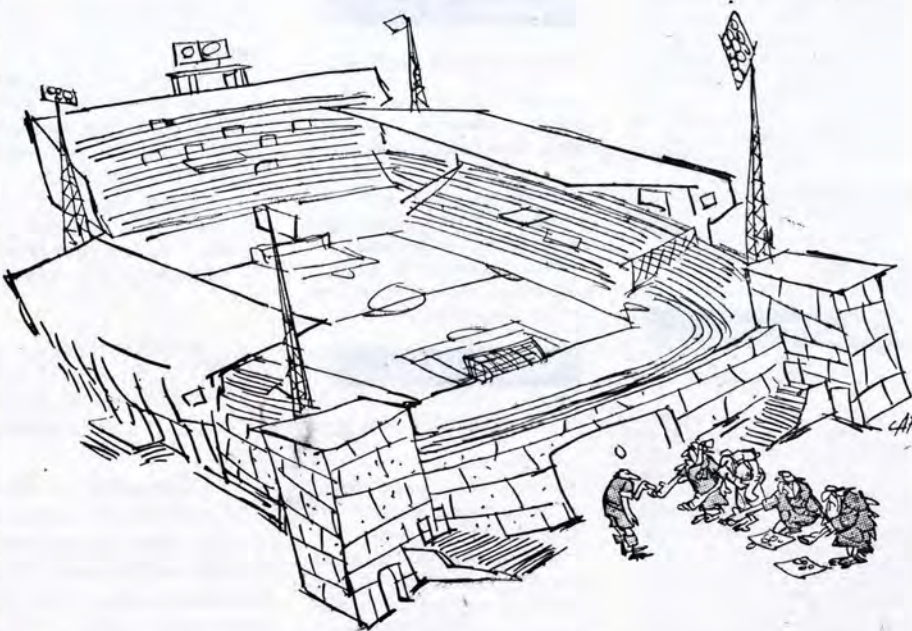
— Aman efendim, tek benim tarlayı ikiye bölmeyin de, bin isteyin, iki bin isteyin, ne isterseniz isteyin.

Fazla kalmadım orada. Bir ay kaldım ama, tam elli bin lirayla bir akşam vakti, işi tekrar yardımcıma bırakarak, ayrıldım. Son söz olarak da:

— Söyle o tereslere, çatlasalar da, patlasalar da, Ankara'dan döner dönmez dümdüz edeceğim yolları, dedim.

Zavallı tarla sahiplerinin yürekleri belki hâlâ küt küt atıyordu. Bu deli mühendis ne zaman gelip de bizim tarlaları ortadan ikiye bölecek diye...

Oradan geçtim, (.....) ye. Hiç koskoca ilçe, bilmem kaç aydır hâkimsiz durur mu be? Hele hele Cebbar boştayken. Vallahi düşünüyorum da, kafamdan diyorum ki, ulan Cebbar diyorum, şayet oranın bir kaymakamı, öteki tarafın doktoru,

— Allah hakemlerden korusun!

öte yanın mühendisi olsaydı, sen hiç gidebilir miydin oralara? Gide-
mezdin. Öyleyse kabahat buraları
boş bırakanların, diyorum... Ne işe,
işin felsefesi bize düşmez. (.....)
de de, ne davalara baktım, ne dāva-
lara... Kimini boşadım, kimini deli-
ğe tıktım, kimini de tahliye ettim.
Ne vardı sanki savcıyla atışacak?
Oysa ki, adamdan da bin lira borç
almıştım. Kefil olmuş, elbiselikler
bile almıştım. Adamla biz çatışınca,
sahtekârlığımızı ortaya çıkarıverdi.
Ve hemen arkasından da tevkif et-
ti. Bindirdi beni bir cipte, koydu ya-
nıma iki jandarma:

— Götürün bunu hapishaneye, de-
di.

İlçede cezaevi olmadığı için tutuk-
luları il merkezine gönderiyorduk.
Jandarmalar bu durum karşısında
şaşkın mı şaşkın. Daha iki saat ön-
ceye kadar kendilerine emirler veri-
yordum. Çocukçağızlar bir türlü i-
nanmak istemiyorlar benim tevkif
edildiğime. Ben arada bir:

— Şimdi ben elimi kolumu sallay-
a sallaya ilçeye geri döneceğim ve
o savcı denen herifi, vazifesini kötü-
ye kullandığından ötürü, aynı cipte
cezaevine yollayacağım, diyordum.

İl merkezine girer girmez, şoföre:

— Durdur, dedim. Şurada bir ar-
kadaşım var, onu göreyim. Bekle-
yin beni çocuklar!...

Bilmem, hâlâ beklerler mi acaba?
Oradan geçtim, bir yerde altı ay öğ-
retmenlik yaptım. Sonra, (.....)
nin hastanesinde üç ay eczacı olarak
çalıştım. (.....) de de, iki ay
mal müdürlüğü yaptım...

Sana şimdi bir akıl vereyim. He-
men hiç durma, Doğru Anadolu'ya
git. Nasıl olsa, bir yığın doktorsuz
ilçe, kaymakamsız ilçe, öğretmensiz
okul, mühendissiz başmühendislik
bulacaksın... Hiç korkma, hemen
dal birine. İstersen önce, (.....) e
git. Allahı bir bildiğim gibi biliyo-
rum ki, orası hâlâ doktorsuzdur.
Benden de istersen selâm söyle, o
şimdi falanca yerde hükümet tabi-
bi, çok iyi arkadaşımıdır, de. Git
kardeşim git, hiç durma git, hem
vatanı hizmet, hem kendine kıs-
met...

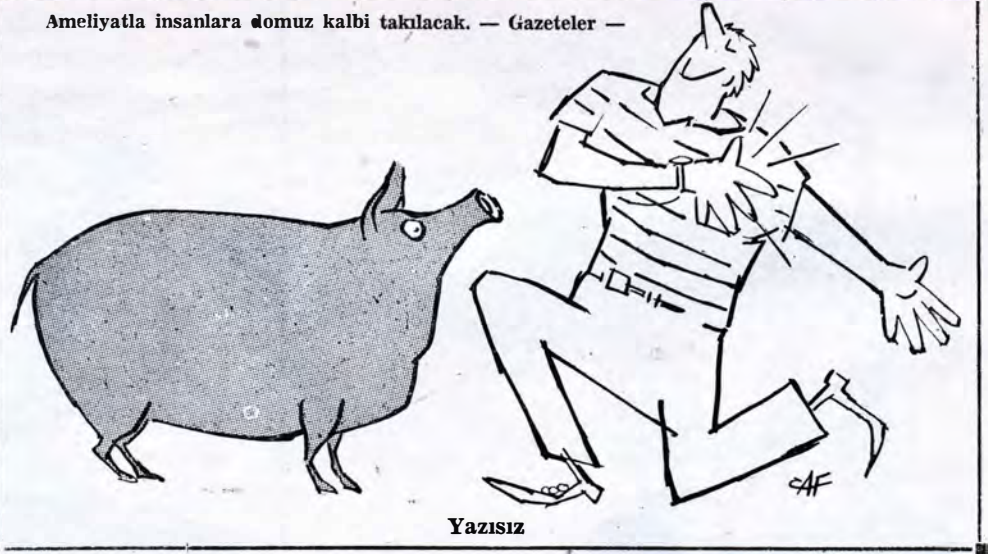
Bana gelince, benim artık ufak iş-
lerden gözüm doydu. Yarından son-
ra inşallah uçakla (.....) a gide-
ceğim. Oradan da otomobile, (.....)
ye gideceğim. Öğrendim ki
bu zavallı ilimiz birkaç aydır valisiz-
miş. Eh, biraz da valilik yapalım
bakalım.

Şayet istersen, sen de onbeş gün
sonra yanıma vali muavini olarak
gel. İkimiz elele, kafa kafaya ver-
dikten sonra, gül gibi idare ederiz
(.....) yi...

Haydi kalkalım, benim otelime gi-
delim...

Muzaffer İZGÜ

Ameliyatla insanlara domuz kalbi takılacak. — Gazeteler —

YAZISIZ

BİR GÜZEL HABER

Bir güzel haber vereceğim yeni
seneye girerken... Azıcık geç kaldım.
Geç öğrendim de...

Bir sosyalist eşinin, alkışa değer
tutumundan bahsedeceğim... Alkışa
değer tutum, sokakları gezmiyor...
Şimdiyedek zerafetiyle, güzelliğiyle
tanınmış, esmer, ince, uzun, şık,
nazlı, Engin Eyüboğlu (Yön'ün eski
sahiplerinden, Sebahattin Eyüboğlu-
nun eşi) Dil Tarih Fakültesi, Fransız
filolojisi bölümüne kayıtlıdır...
Ve ilim-bilim yolunu, yüksek ökçe-
leriyle dele deşe ilerliyor... Dostlara
da, onu bu yöne saptıran dürtüden
inandırıcı bir üslupla bahsediyor...
«Oyun... Sonu boşluk... Derneklere
çalışmak... Efendim... Bizde dernek-
ler, malûm... E ne var dünyada... İ-
lim, bilim...»

Niye dostları pek hoş görmüyor-
lar sökemiyorum... Bu «ihtilâlcî ol-
mayan» (kendileri diyorlar) sosya-
list parti üyelerinden en ileri gelen-
lerine, Tanrı «sosyalizmi» ve «ilmi-
liği» gecinden ihsan etmiş... Aybaaar
Çetiliin... E, bu zarif hanıma da öyle
yapmışsa niye tutuluyorsunuz?...
Yeni yıl için güzel haberim bu,
şimdilik başkası yok!... Olur inşal-
lah!...

BU ZAMANIN SULTANLARI

Zavallı eski zaman sultanlarına
taş çıkartacak cinsten, hem de gök-
taşı... Koskocaman... Eş kişileri zin-
ciri, yazı serimiz sona eriyor. Kıs-
metse kitap halinde toparlanacak
sürekliliğe erişsin diye... Şimciilik,
Akbaba'ya, başka bir yazı serisi sun-
mak niyetindeyim... «Bu Zamanın
Sultanları»...

Azıcık kalb kalbe, size «Bu Zama-
nın Sultanları» ndan söz açmak is-

ANKARA MEKTUBU Nimet Arzık

terim... Bu Zamanın Sultanları, bir
nevi Dişi Eş Kişiler Zinciri...

Kompozisyonu değişik... Hanım-
larımın kompozisyonu azıcık de-
ğişik, beylerinden! İmtiyazlara sarma-
lanmış kişileri alacağım. Yooo, isim
onu anlatmıyor... Bu Zamanın Sul-
tanları bence, Alın Teri Sultanları'dır...
Biz, Alın Tersizlerini alacağız.
Yazı, sonradan kitap olarak çık-
acak. Üçe bölünecek... Dış sultanlar:
Sefireler. İç sultanlar: Politikacı eş-
leri... Ve Mangır Sultanları... Evet,
azıcık kabaca yazıyorum, artık bıktım
incelip incelip kopmaktan...
Mangır Sultanları... Yani, büyük iş
adamlarının eşleri...

Uç vakaları alacağım, her birin-
den, üç dört örnek yeter. Bazan tek
örnek yeter...

Günlük hayatlarını, olağanüstü
hallerde hayatlarını inceliyeceğim...
Sosyal faaliyetler yönünden, hüma-
nizma yönünden, mizah yönünden
(acı hıve sapmasam kendim de şa-
şarım)...

Göreceğiz ki, bu zamanın sultan-
larının en mütevazileri, gene şu bi-
zim yerlerden yerlere çaldığımız po-
litikacıların eşleri... Mütevazî de-
mek, burda ehveni şer demek... O
kadar!...

BİR KONFERANS

Konferans «İlim üzere», Özel Yü-
kseliş Kolejinin salonlarında verildi.

Veren, Küçük Sezgin'di... Biliyorusu-
nuz, Refet Sezgin, ortancadır. Kü-
çük kardeşi esashısından âlimdir.
Büyük kardeşi de esashısından De-
mokrat Parti üyesi... Bütün bu «e-
saslara» dayanmıştır iki yüce dağ
arasında bir vâdi, verimli, yemyeşil
bir vâdi gibi, (Ne o, partilileri, iti-
razımız mı var?) Refet Sezgin!...

Konferans, ilim üzere, Özel Yü-
kseliş Kolejinin salonlarında verilmiş-
ti, Ali Demirel'in Koleji...

A.P.'lilerden bazıları gelmişlerdi
Refet Sezgin'in küçüğünü dinlemeğe.
Konuşma, esashı hazırlanmıştı. Bel-
liyd ki, Küçük Sezgin'in Alman eşi,
kocasına iyi ortaklı bilim üzere çalı-
şmalarında...

Ankara'da, sık sık konferans ve-
rilmesine taraftarım, ne üzerine ol-
ursa... Kafaları, sırf iki saat süre-
ce başka yöne çevirme bakımından
bile, önemlidir bu cins çabalar...

Konferans bitince, tebrike koşu-
şuldu. Dinleyicilere göre azıcık faz-
la «teknikçe» ydi konferans... Buna
rağmen Ovaya inmenin artık bütün
icaplarını yavaş yavaş getirmeğe
başlayan, eski dağlar ağası Kınıaz
Kartal'dan tutun, arı politikaya bir
hastalığa tutulmuşcasına tutulan
Bitlis milletvekili doktor Geboloğlu-
na kadar herkes, ısı fırlamalarıyla
tebrike koştu...

En coşkulu tebrikçi Ali Demirel'di.
Üstelik konferansa fikir de
verdi, her ne kadar fikirleri kabul-
lenilmediyse de!...

Ali Demirel, ben de bir konferans
için, Özel Yükseliş salonlarını istiyorum...
Konuşunu söyleyeyim ki
rahatla: «Bizans'ın Fethi»... Adım,
«Bir Lâle Sunarcasına» koydum...

Şekerler hileli. — Gazeteler —

— Nasıl manara?...
— Harika, gerçekten harika!

Neşe Sanki?

Yasni gümüş yamayan bir kadına tampon,
Günün seni sığınla vurunak neye?
Günün bu, püçüğü de, güllüden de konar,
Rengini, biçimini, yapın sormak neye?
Rana tabe ederi birer romanlarım,
Yasni vakit gelince derdi, «Yıymak neye?»
Uzun gırtlaklardan yurduca derdi ki:
«İstedi dinledi yata, hayra, haşak neye?»
Ranadan öğrenin ki: İsterlik bir (Dış) yata,
Denizsiz mahallelerden salsakı münak neye?

Kadın — Soyunmam değil, soyulmamı istiyorum!...

QECEN aym en önemli sanat o-
layı, Rus piyanisti Richter'in
San Sürmünde verdiği iki
konserdi. İstanbul'da iki türlü kon-
ser müdavimi vardır. Hiri sahiden
müzikten anlar ve orada bulunan
her şeyi takip eder, diğeri sadece
kendini göstermek için gelir. Tabii her
iki konserde de ikinci cins dinleyici
daha çoktur. En yüksek seyircileri ve
en pahalı kürklerini gövrek ditle-

meğe, daha doğrusu etrafı seyretni-
şe gelmişlerdir.
Yıllardan beri hemen hiçbir umu-
mî yerde gözükmeyen Mahir Er-
buğrul bu konserdeydi ve normalde-
ri kumarıyca kadar piyanisti alaka-
lıyordu. Lucie Operasına gümüş ü-
süne İstanbul'da bulunan Suna Ko-
rad ile menajeri Ertuğrul Işın de-
üşerlerse hiç ceket bir çıktı.

Memleketi Amerikalılara karşı
antipati havası üddetini artırdıkça,
Amerikalılarda ilk defa kendilerini
sevdirme gayreti de ciddilete artma-
ğa başladı. Bunların bazıları saht-
den sevindikleri için, bazıları da sırt
Washington'a kendileri hakkında iyi
not verilmesi için pata sarf ediyor-
lar. Her halde ikinci kategoride, ha-
sun Atapeler Mr. Vogel giriyor. A-
merikan Haberler Merkezinin bu
basın memuru yanında çalıştıkları
personelin en iyisi için masabaş-
dan ayrıldığı bir dakikası için bile
ousa tatbik ederken, kendi lehinde
Türk basınında yazı çıkmak için
başvurmadık yer bırakmamıştır. So-
nunda yakın bir dostu vasıtasıyla ö-
nemli bir gazetesinin bir sütununa ya-
zarının hiç haberi olmadan, kendi
iştirakiyle editör bir yazı konuver-
miştir. Ertesi gün, bürodaki sekre-
terlerinin gazetesinde çıkan bu yazıyı o-
cele tertiple ettirip kopyelerini A-
merikan Haricivane dışişleri posta-
sıyla yollamıştır. Bakalım aymın
Vogel, bütün bu yamam da acele
tercimine ettirip, aya yere yollu ode-
bilecek mi?

Dormen Tiyatrosunun bağtalarında
mekkene ve potuk anları çıkıyor.
Polisli İhtisari Haldun Dormenin a-
rabanın cummın bir hafta içinde
tam üç kere kırılmasından ötürü.

— Kocam kapalı bir elbise istedi. Sadece bacaklarım ve göğüslerim
görünür yeter...

Neşe Sanki?

Omı bazan kendim de suçlulu yakaladım:
«Ben hür kadıms, dedi, beni suçlamak neye?»
Aramızdaki bağlar tamamen çözülmüşken
Zaman zaman kapama gelip sorlamak neye?
Sonra bir mektup aldım diyor ki: «Beni hep-
bekâr bir erkek için kârı bozlamak neye?»
Ben o «Ehli defterle hayli oldu dürü,
Kötü söylemek için kutuya açmak neye?»
Herkesin zevklerine âlet olan kimseye
«Tekrarın yasayla öle» diye yalvarmak neye?
Salâhattin KUTLU

BİRAZ TUZ

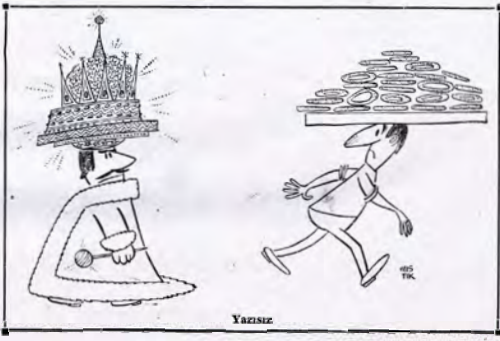
BİRAZ BİBER

LEYLA ERDURAN

Mahkemeye gelince: Bu sırada trup-
a bozlamak için mahkemeye bağ-
cılarının adedi yavaş yavaş kaba-
maka bener. Önce yeni artistlerin
San Sürmünde verdiği iki konserdi.
İstanbul'da iki türlü konser müda-
vimi vardır. Hiri sahiden müzikten
anlar ve orada bulunan her şeyi takip
eder, diğeri sadece kendini göstermek
için gelir. Tabii her iki konserde de
ikinci cins dinleyici daha çoktur. En
yüksek seyircileri ve en pahalı kürk-
lerini gövrek ditlemeğe, daha doğrusu
etrafı seyretnişe gelmişlerdir.
Yıllardan beri hemen hiçbir umu-
mî yerde gözükmeyen Mahir Erbuğrul
bu konserdeydi ve normalde ri kumarı-
yca kadar piyanisti alaka-lıyordu. Lucie
Operasına gümüş üsüne İstanbul'da bu-
lunan Suna Korad ile menajeri Ertuğrul
Işın deüşerlerse hiç ceket bir çıktı.

Memleketi Amerikalılara karşı anti-
pati havası üddetini artırdıkça, Amerika-
lılarda ilk defa kendilerini sevdirme
gayreti de ciddilete artmağa başladı. Bu-
nların bazıları sahtden sevindikleri için,
bazıları da sırt Washington'a kendileri
hakkında iyi not verilmesi için pata sarf
ediyorlar. Her halde ikinci kategoride,
hasun Atapeler Mr. Vogel giriyor. A-
merikan Haberler Merkezinin bu basın
memuru yanında çalıştıkları persone-
lin en iyisi için masabaşdan ayrıldığı
bir dakikası için bile ousa tatbik eder-
ken, kendi lehinde Türk basınında yazı
çıkmak için başvurmadık yer bırakmamış-
tır. Sonunda yakın bir dostu vasıtasıyla
önemli bir gazetesinin bir sütununa ya-
zarının hiç haberi olmadan, kendi iştiraki-
yle editör bir yazı konuvermiştir. Ertesi
gün, bürodaki sekreterlerinin gazetesinde
çıkan bu yazıyı ocele tertiple ettirip ko-
pyelerini Amerikan Haricivane dışişleri
postasıyla yollamıştır. Bakalım aymın
Vogel, bütün bu yamam da acele terci-
mine ettirip, aya yere yollu odebilecek
mi?

Ekki Fevziye, Yeni İpek Lisesi sek-
en iki yıl önce kurumuştur. O gün-
len bu yana mektebin her tarafını
emleyen okulun müdürü Sacit On-
el, güzel üyetro salonlarında tertip-
dikleri bir toplantıda gazeteye-
anlî bir konuşma yapıp makle-
de-iñ harif ettiği talibelerine arma-
naları dağıttı.
Aynı hafta içinde İpek Lisesinde
sezenlar balosu Hilton'da yapıldı.
Hilton'un Temek Kham Müdürü Ne-
bi Önel de bu okula memur ol-
duğu için bütün zevkini ve kaabili-
yetini bu gece birer birer ortaya
çıkarmıştı. Yaşı onaltı ile yetmiş a-
sasında değişen İpekliker o gece bir-
özerleriyle kaynaşmışlar. Her ara or-

YAZIŞIZ

«Kalbimde o eller ne derin yaralar açtı...»

Şimdi ismine ne diyorlar bilmiyorum... Mutlaka, bizimkinden daha pedagojik ve daha psikolojik bir ismi vardır... Bizimkinin de ismi vardı... Nem yerine, nefret dolu o kadar karanlık bulutların ardından seyrediyordum ki bu hâzıralarımı, inanınız o içinde bilmem kaç yıl kaldığım yuvanın ismini bile anmak istemiyordum...

Her örgütün bir müdürü olduğu gibi, bizim de bir müdürümüz vardı. Yüzi bir küreğe, kulakları asma yaprağına benzeyen, Recep beydi müdürümüz...

Çocuk yuvası!... Aile yuvası!... Geç efendim geç!... Neresi aile yuvası, neresi çocuk yuvası? Onlar gardiyan, biz mahkûm, hem de suçsuz mahkûm... Tek suçumuz, babamızın tohumu attıktan sonra, yeni tohumlar atmak üzere yeni yeni tarlalar araması, anamızın da:

«Zaten babasından ne hayır gördüm, oğlundan ne hayır göreceğim?» diyerek, bizi bir gece vakti parkın içine bırakıvermesi... Eh, ne de olsa anamız, babamızdan daha insafliymiş. Kaldırıp ırmağa da atabilir... Hoş atsa, bundan daha iyi olurdu ya hayat... Ben de saçmalayorum galiba, ne hayatı olurdu, balıkların karnında?... Hayat mı kalırdı ırmağa atıldıktan sonra?

Hayatı sevdiğimiz için katlanmadık mı bu değin sıkıntılara? Çocuk yaşımda bile, yaşamamın, varolmamın tadının hiçbir şeyi benzemediğini sezmişim. Hele, o haftada bir gün verilen içi çuval parçalarıyla dolu hoşafı içtikten sonra...

Sağol anacığım, varol anacığım, iyi ki atmamışsın beni ırmağa... Yoksa, nasıl içerdim o çuvalı hoşafı? Sonra, nasıl çıkarırdım ağzımdan sündüre sündüre o çuval parçalarını? Meretler, sanki makara olurdu ağıza girince... Çek Sefa çek!... Ondan sonra, ağzımızdan çıkan çuval parçalarını ölçerdik:

— Seninki iki karış, benimki bir karış!...

— Ama, hiç birimiz de bu çuval parçalarını iyice emmeden atmadık. Hain çuval parçaları, tüm şekeri bunlar yutarlardı.

Ha sahi, kim beni ilk kez Sefa diye çağırırmıştı acaba? Önceleri isminin anlamını bilmiyordum. Kuluma, si-fa-lı bir müzik nağmesi gibi geliyordu. Ama zaman, bu ilâhi nağme, müdürümüz Recep beyin ağzında bir davul gümbürtüsü olup çıkıyordu:

— Safaaaa!... Sen mi yaptın ulan Safaaaa!...

— Ben yapmadım efendim.

— Öyleyse kim yaptı ulan?

— Ben falcı değilim ki efendim! Ey benim alaycı ruhum!... Dayanın dibinde bile, Recep bey gibi insan azmanı birisiyle alay ediyordu.

— Sen falcı değilsin ha?

— Yoksa falcı mıyım efendim?

— Git ulan benim odama!

— Çoraplarımı da çıkarayım mı efendim?

— Çıkar ulan!

— Bahse girerim ki efendim, on dayneke vuracaksınız?

— Yirmi vuracağım ulan!

— Bileğinize kuvvet!...

Birisi sürâhinin içine boyalı su doldurmuş. Ne bilirim ben, hangi valedin işidir bu? Bir tane, iki tane değil ki, tam 112 tane...

Eh, ne yapalım, 112 kişi birden dayak yiyeceğine, Sefa yesin, ondan sonra müdür Recep beyin yüreği buz gibi olsun. Ah Sefa'cık ahi!...

Çok sonraları öğrendim isminin anlamını... Öğrendiğim gün, kendi kendime isyan ettim:

— Ulan, dedim, sandalye sandalyeye benzediği için sandalye deniyor, kapı kapıya benzediği için kapı deniyor, ya ben? Ben Sefa'ya benziyor muyum? Hiç sefa süren, sefa i-çerisinde yüzen bir surat var mı bende? Yanlış, vallahi de yanlış, billâhi de... Olsa olsa, bunu yanlış yazmış, yanlış öğretmişlerdir. SİPA olacak, evet, tastamam sîpa...

Her gün dayak, haftada bir çuvalı hoşaf, ot yatak... Ancak bu, sipalara lâyık görüldü. Benim adım Sîpa... Var efendim, mutlaka bu işin içinde bir yanlışlık var... Sipayınan, Sefa'yı karıştırmış bu sersem herifler.

Kimden öğrenebilirim doğrusunu? Müdürden... Müdür Recep beyden öğrenebilirim...

Doğruca müdürün odasına gittim. Şahane bir disiplini vardı yuvanın. Hem pedagojik, hem de psikolojik... Müdürün kapısı tam üç kez ardarda vurulacak, ondan sonra otuza kadar sayılacak, bu kez iki defa vurulacak. Müdür:

— Gel, derse, hemen girilmeyecek. Otuza kadar yine sayılacak. Ondan sonra kapının kolu, bir güvercini okşar gibi tutulacak, gül koparıp gibi nâzik bir edayla бүкүлөcek ve kedi gibi içeri süzülünecek. Sayın müdürün gözüne bakmadan, baş yerde, ayaklar birleşmiş, masadan dört adım ötede durularak, «Efendim» diye söze başlanacak...

«Efendim». Gardiyan efendileri!...

Kapıyı üç kez ardarda çaldım:

— Tık tık tık...

Başladım saymağa... Bir, iki, üç... Alaycı ruhum burada da kıpırdıyordu:

— Say ulan Sefa yüze kadar, kıyamet mi kopacak?... 99... 100...

Ses seda yok içerden. Mutlaka efendimiz, burun karıştırmamın en

heyecanlı yerinde... Bitmez ki meret, otuzaltı kısım.

İki kez daha vurdum kapıya:

— Tık tık... Bir, iki, üç, dört... 99... 100...

— Eh, var bir felâket!... Hem de burnumun dibinde. Çünkü, pedagojik, hem de psikolojik yuva yasasının, bundan bu tarafının ne olduğunu bilmiyorum. Belki de söylemişlerdir ama, ben bilmiyorum. İkinci, iki tık tık'tan sonra, Efendi'nin gel sözü duyulmazsa ne yapılacak? Acaba, kapıyı hemen açıp içeri mi girececek, yoksa tersyüz geri mi dönelecek?

Olmaz... Geriye dönemem... Çatlarım sonra merakımdan. Öğrenmeliyim, Sîpa mıyım, Sefa mıyım? Hem bu içerdeki Efendi bizim babamız değil mi?

— Ben sizin babanızın çocukları!...

Babamız bel... 112 çocuğun babası. Nerde bizim anamız?

Gözümü deliğe uydurdum. Anamız içerde... Hem vallahi, hem billâhi anamız içerde. Babamızın yanında... Belki de 113 üncüyü hazırlıyorlar... Sen 112 tane çocuk çıkart, bunları bu boya getir, ondan sonra 113 üncüyü hazırla! Pes yâni... Olmaz vallahi, hem günah, hem yazık babamıza. Ne be, biraz da başkaları çalışsın, başkaları yapsınlar... Hep bizim babamız yapacak değil ya...

Fakat babacığımız o kadar çalışkan bir insan ki, yılmıyor, yorulmuyor... Bak, şimdi anamıza sarılmış, kendine doğru çekiyor...

Bir de şu anamızın kim olduğunu tanıyabilsem? Başını masanın öbür yanına koymuş, saçları nerdeyse yere değecek. Saçı uzun iste... Anamızın saçları uzun olur değil mi? Cümle âlem bilir bunu.

Tanıdım anamızı, evet tanıdım... Bize sabahları aspirin veren hemşire. Evet o... Güzelmiş be anamızın vücudu. Bir kere hiç karnı yok. Ayağa kalktığı halde göğüsleri tam

göbeğinin bir karış üstünde, yarım karış aralıkla, zamkla yapıstırılmış iki beyaz tenis topuna benziyor... Bak sen anamıza!... Bizi bu toprakla büyüttmüş. Hay kurban olayım o toprakla, eme eme büyüttüğümüz toprakla... Bacakları da güzel anamızın. Hiç Emine teyzeninkine benzemiyor. Çamaşırcı Emine teyzenin bacakları kılı kılı, yamru yumru... Yazık Emine teyze. Ben yerinde olsam, keserim o bacakları... Kes Emine teyze, hiç durma kes o bacakları!...

Haydi Sefa, pardon Sîpa, çal yine kapıyı!

— Tık tık tık!...

Gözüm anahtar deliğinde sayıyorum:

— Bir, iki, üç... 99... 159... 539... 1639... Çalışkan babacığım... Gayret... 2819...

Oh, çok şükür babamız doğruldu. Doğruldu ama zavallı bitkin. Ya anamız?... Anamız yavaş yavaş kendine geliyor. Etrafına bakıyor... Babamızı görüyor... İkiisi de gülüyorlar... Babamıza bir şey soruyor... Belki de bugün ayın kaç olduğunu soruyor... Yahut, ayakbaskısını soruyor... Babamızı ayakbaskılarını nereye pençellettiğini soruyor. Olabilir. Kalçasının üst yanında bir yer işaret ederek gösteriyor... Güllüyorlar... Babamız, kalçanın işaret edilen yerini bir doktor gözüyle tetkik ediyor... Anamız yorgunlukla acının karıştığı bir yüzle bakıyor önüne...

Babamız şimdi gömleğini giyiyor, anamız da... Babamız saçını tarıyor, anamız da... Babamız kolonya sürüyor, anamız da... Biraz da bana sürüverin, güzel kokalım hep beraber... Anamız tekrar eteğini kaldırıyor, kalçasının demin gösterdiği yere biraz kolonya sürüyor... Ne demişler, hayat müsterekmiş, babamız yardım ediyor, ovuyor... Öpüyor da... Galiba sinek ısırılmış... Pis, pis sinekler!... Ne var yâni anamızın kalçasını ısıracak? Bayağı da kızartmışlar hani... Öpme be baba!... O lur ki sinek zehirli, zehirli akıtmıştır oraya, sonra ölümlüsen biz kimlere baba deriz? Yazık değil mi bu hem yetim, hem öksüz 112 ördüğe... Yeter bizim için ettiğin fedakarlıklar!...

— Haydi bakalım Sîpa, çal bir kez daha!...

— Tık tık tık... Bir, iki... 29... 30...

Anamız koltuğa yayılıyor, babamız masanın başına geçiyor. Belli, biraz sonra:

— Gir, diyecek... Onun için, kaç yıkma, surat asma provaları yapıyor. Artist bizim babamız... Adam haklı da hani, suratını asmaya, saçlarını çatmasa, ne olur sonra buranın hali? Nerde kalır pedagoji, nerde kalır o güzelim pedagoji?

Anamıza bakıyor...

— Tamam mı? der gibi bir poz takınıyor.

Tam o sırada bendenizin kıcına bir şaplak iniyor... Kızıyorum ve atıyorum tekme. Muavin beymiş şaplağı indiren... Eh, yabancı değil, babamızın kardeşi. Bereket kendini kollamış da tekme bir yanına değmemiş, yoksa ayıp olurdu. Soruyor:

— Eğilmiş ne yapıyordun öyle ulan?

— Belim mi eğilmişti efendim?

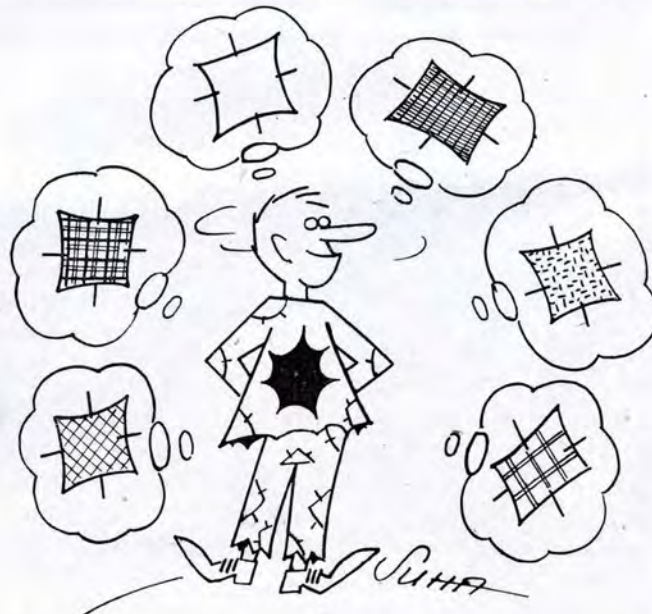
— Hayır, o öktüz kafan.

— Öktüz değil efendim, sîpa... Bu kafa, sîpa kafası.

— Farkı yok. Söyle, ne yapıyordun?

— İçerden yanık kokusu duyar gi-

— Bazı gazeteler çok ucuza kumaş dağıtıyor. —

— Acaba hangi çeşitten alsam?

bi oldum. Müdür bey de odasında yok...

— Defol şuradan!...
— Olamam efendim, müdür beye bir şey soracağım, hayatı bir mesele, onu bekliyorum.

Çat, suratıma bir tokat. Hazreti İsa değilim ama, hani, biraz da dayığı seviyorum galiba...

— Lütfen bir tane de şu tarafa efendim!

Saygısız adam ne olacak, tekme salladı... Tekmenin hızıyla kapıya yapıştım. O sırada müdür bağırdı:

— Gel!...

Geliyorum efendim, bir dakika... Kapının koluna güvercin okşar gibi yapıştım, gül koparıp gibi büküldüm... Ama nafile, açılmadı kapı... Muavin bey, kıza köptüre çekti gitti o arada. Ne yaparsın? Yine üç kez:

— Tık tık tık, ettim... Bir, iki, üç... 29... 30...

— Gel!...

Yine kapıyı tuttum. Kapı arkadan sürgülü... Gözümü uydurdum deliğe. Yahu bu adamlar alay mı ediyorlar benimle?

— Aman Allahım o ne, müdür hışmıyla kapıya doğru geliyor...

— Hazirol Sipa!...

Hazır oldum... Dayığa, tokata, tekmeyle cümle vücudumla hazırım. Kapının sürgüsü döndü... Müdürlüğümün asma yaprağı kulakları, kurtlu yapraklar gibi, biraz daha sarkmış nedense...

— Ne istiyorsun ulan? derken, bu kulaklar şapur şapur sallanıyorlar... Hay benim eşek kulaklı babacığım!...

— Söyle ulan ne istiyorsun?

Sahi, ne istiyordum ben? Soracağımı unuttuğum... Unuttum, bas-bayağı unuttum... Anamıza bir göz attım, mecmuaları karıştırıyor. Yahu, ben ne için gelmişim buraya? Hep o muavin beyin yüzünden oldu... Ne vardı yani kıçıma tekme indirip, kafamı kapıya vuracak? «İnsan zekası bir arı kovanına benzer» diyen Fransız düşünürü, sen çok yaşa e mi? Çok şükür o sıkışık anda sen yetiştin imdadıma. Öyle ya, kafamı kapıya hızla vurunca, tekmil arıların tümü uçtu gitti. Ne beyi kaldı, ne anası, ne işçisi... Denir mi şimdi müdüre:

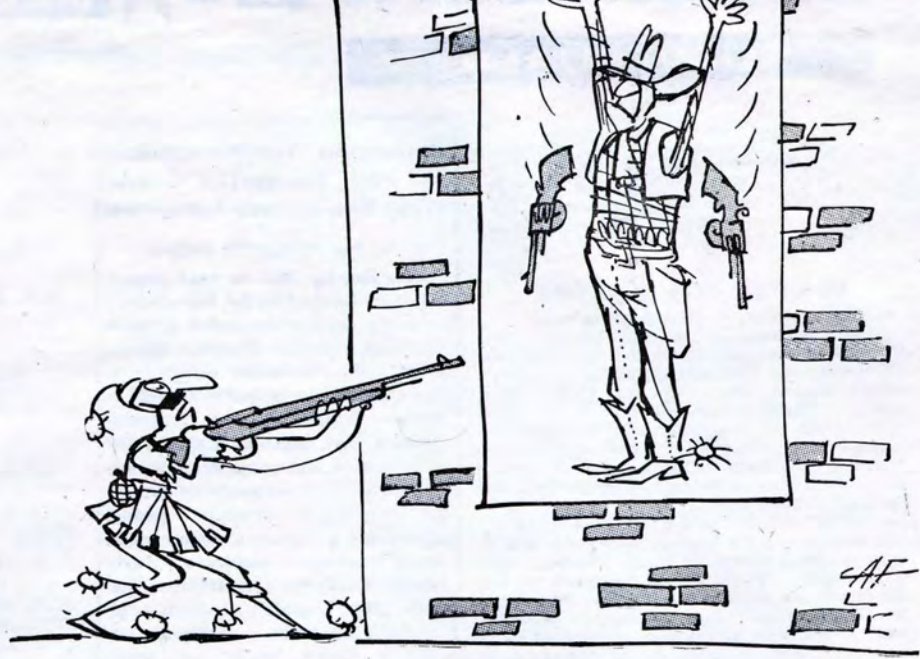
— Vallahi arılar uçtu efendim, diye.

O zaman bir tekme yedin mi, arılardan daha hızlı uçarsın sen. Hem de paraşütsüz, maraşütsüz...

— Safaaa!... Safaaa!...

Hay Allah sizden razı olsun müdür bey... Sefa mı, sipa mı onu sormaya gelmişim ya ben...

Yunanistan'da cunta, kovboy filmlerinin afişlerindeki tabancaları sil-dirdi. — Gazeteler —

Yazısız

— Efendim, size bir şey soracağım.

— Gel içeri!

Bir, iki, üç... Masayla mesafe âyarı, boyun âyarı, bacak birleştirme âyarı... Hepsi tamam...

— Nedir o soracağın?

O sırada, babamız anamıza baktı... Gözleri konuştu galiba... Babamız hiddetli:

— Önce ben sorayım, dedi.

— Sıra bendeydi efendim.

— Sus ulan!

— Başüstüne efendim.

— Kapıyı durmadan tıklatan sen miydin?

Enayi miyim, —Benim— diyeyim de, her tık için bir küt yiyeyim. Sonra yine ucsun bu nazik kafadaki arılar... Ondan sonra, bir de soracağını soramadın diye ayrıca ilâve kütler...

— Ben daha şimdi geldim efendim, dedim.

— Öyle mi?

— Öyle efendim... Ben geldiğim de kapıda muavin bey vardı.

— Kim?

— Muavin bey...

İkisi de, hop oturup, hop kalktılar... Şiştiniz mi şimdi? Muavin bey de şişti... Hay benim pompama kuvvet!

— Evet efendim, muavin bey vardı... Kapının koluna doğru eğilmişti.

— Ne, eğilmiş miydi?

— Evet efendim, şöyle eğilmişti...

— Doğrul ulan!

— Başüstüne efendim.

— Sonra?

— Sonra, ben geldim... Beni gö-

rünce bir tekme salladı.

— Nereye?

— Kapıya değil, bana, kıçıma salladı.

— İyi etmiş...

Bu lüfi, yuva disiplini için söylemişti her halde. Müdür tekmesi, artı, muavin tekmesi, eşittir, yuva disiplini... Pedagojik, heml de psikolojik.

— Ne yapıyordun sen geldiğin zaman muavin bey?

— Eliyle durmadan vuruyordu.

— Nereye?

— Söyliyemem efendim.

— Söyle ulan!

— Ayıp efendim.

— Ne, ayıp mı?

Yine fırladılar havaya...

— Demek ayıp? Söyle söyle, haydi ben sizin babanızım.

— Babam, babacığım benim!...

— Efendim, çişi gelmiş gibi kıvranıp duruyordu.

(Devamı var)

Doktor Barnard ikinci kalb nakli ameliyatını yaptı. — Gazeteler —

— Ben de kalb i sevgiliime naklettim!...

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

DOKTORA SOR DOKTORA

Şehremini'nden — Haydar Körbarsak :
Aman doktor... Ta beş yaşından beri bende bir ishal bir ishal var sormayın... Bir türlü peklik olamıyorum. Hep sulu gidiyorum. Bu yüzden sokağa çıkamaz oldum. İki adım atsam zırtırtı gidiyor... Mahalleli bana zırt diye bir de lâkap taktı... Çoluk çocuk peşime takılıp zırt deyip beni kızdırıyor... Hangi ilâci içtimse ishalim durmadı... Çok müllâyim olduğum için mi böyle... Şu derdime bir çare bulun size bir iki buçukluk çikolata almaya inecektir.

CEVAP — Sizde basili oksirodüs mükşiler denen kurttan var. Bu kurtları temizlemek için de önce içinizi temizlemeniz lazım... Pesatlık ishal de yapabilir... Pekliğe gitmek için bana bir teklik gösterirsen reçeteyi gönderirim... Her sabah akşam birer kaşık tebeşir tozu yut bir şeyin kalmaz. Ayrıca senin barsaklarını da düğümleriz olur biter... Hapları sabah, iğneleri akşam yaptır, yatarken de şurubu iç... Gene geçmezse senin için kaymış diyeceğim... Bunun da çaresi yoktur.

Konya Ereğlisi'nden — Hıdır Yok :
Doktor dayı... Ben kendimi bir kaç aydır Ayı zannederek dağa çıkıyorum... Armuttan başka bir şey yiyemez oldum... Köyde beni gören «Ayı Hıdır bize yapacağın budur» diyorlar. Haydi aylık bir tarafa bir de arada bir dayılığım tutunca kimse önümde durmıyor... Kari bile evden kovdu... Şimdi dağda aylılarla kalıyorum... Gün geçtikçe ayılaştım, maşallah ayı gibi oldum... Ama ben aylığı sevmiyorum. Tekrar adam gibi yaşayamaz mıyım?... Cevap ver yoksa ağzımı burnunu yerim.

CEVAP — Bana bak Hıdır aylığın lüzumu yok... Mademki sen bir ayısın, artık adam içine çıkamazsın. Sonra aylık fena meslek, pardon şey değildir... Ayı da bir mahlûktur... Bana kalsın aylığa alış beğeneceksin... Armudu fazla yeme dokunur... Başka meyvalardan da ye... Yatarken elna vârsen rahatlık verir... İlâçları dağa bıraktım... Sen ordan al. Başka aylılara verme... Geçmiş olsun Hıdır diyeceğim benim de sözüm budur...

ACELE

Şehre yirmi kilometre uzaklıkta, bele-diye hudutları dışında, kaçak olarak biriket, odun ve çamurdan yapılmış, tek bir oda, tuvaleti tabiatı karşı, ne suyu, ne elektriği, ne havağazı olmayan, fakat şahane havali, insandan uzak, kurda kuşa yem olmak için ideal bir yer... İçindeki kurtlar yediğinden acele satılıktır... Sahibi yoktur... Almak isteyen beni bulsun...

Vahsitepe Muhtarı
Mehmet Tenha
Beleş - Reklâm...

Beynelmilel Tıp Kongresinde
Dr. Prof. Hüsamet'in Özteda-
vi'nin kısa ve veciz konuşması

Muhterem delegasyon azaları...

Efendim tıp ilmi ta eski çağlardan beri insanın bütün hastalıklarını ve de her bir dertlerini annadın mı tetkik eden bir ilimdir... Bunun aksini iddia edecek bir delege arkadaş çıkarsa ona düpedüz teessüf ederim... Nasıl?... Burada bulunduğumuza göre hepimiz herkesin âfiyette olması için çalışıyoruz demektir ve bir insanı şişmanlatan ekmektir... Tabiatıyla vücuttaki gıddi misküllerin proteinle karışmasından azotlu maddelere pankreas yoluyla ensülün miktarını ayarlamaması halinde şeker hastalığı olmasını hepimiz tabii bilirsiniz... Neticede şu mikrop denen muzır ve terbiyesizle sonuna kadar uğraşmayan i-nektir... Belki de burda bizim toplanmamız üzerine bütün mikroplar da toplantı halindedir... Fakat bize vız gelir... Çünkü biz ilâçlarla onların iflâhını keseceğiz... Bu arada şunu belirtmeye Sağlık Bakanlığının 3687 sayılı ruhsatı ile haizim ki bilhassa kendi müstahzarım olan (Torkazin) ekserinizde bulunan sinirler için çok iyidir... İçine koyduğum ve tıp tarihinde hâdiseler yaratacak bir madde olan davultozu ile artık sinir diye bir şeye yakalanmayacaksınız... Hepinize burda birer adet vereceğim... Hediyesi yüzler liradır. O kadar yoldan geldik, biz de yolumuzu bulalım... Şimdi çocuk dolaştıracağız... Alan da sağ olsun, almayan da... Bilvile tıp kongresi dolayısıyla selâmlar, küçüklerin gözlelerinden, büyüklerin ellerinden öperim efendim... «Sürekli alkışlar...»

İLK YARDIM NASIL YAPILMALI?

Süratle yaralanan veya komada olan bir yaralıya ilk yardımı herkes yapabilmeli ve aşağıdaki malzemeyi yanında bulundurmalıdır... Bunu yapmayanlar hıfzısıhha kanununun 456. maddesine göre reşit sayılmazlar.

Dr. Mehmet Reşit

1 — Önce ağır yaralanan kimseye doğru koşmalı ve onun üstüne gitmeyip etrafında dolaşp yaralı olduğunu anlar anlamaz umumi telefona saldırmalıdır... Telefonda biri varsa, beklemelidir.

2 — Yaralıya hemen cepteki kambirik saygıyı çıkarıp sarmalı, üstüne bol tentirdiyot, oksijen döküp sargıyı sıkıca dolamalı ve yaralıyı kimildamayacak şekilde bağlamalıdır.

3 — Kan durmazsa, orda durmamalı hemen kaçmalıdır.

4 — Yoldan bir vasıta çevirip silâh zoruyla yaralıyı bindirmeli ve sert bir sesle: «— Çıkar paraları ve bu adamı da ilk yarımaya götür... Bir şey söylersen temizlerim» demelidir.

5 — Yardım edilecek kimseye bir on lira vermeli... Parayı almazsa fazla ısrar etmemelidir. Fazla ısrar kanamaya mâni olmaz, belki daha çoğaltır.

6 — Yaralının komaya girmesine meydan vermemeli, onun kolundan tutarak vazgeçirmeye çalışmalıdır.

8 — Yaralının kan grubu size uyuyorsa, hemen aynı gruptan yanınızda bulunan kan şişelerini verip depozitoyu geri almalıdır.

9 — Hafif yaralılarda hafif, ağır yaralılarda ağır hareket etmek mevzuata daha iyi uyar.

10 — Bütün bunları yaptıktan sonra adam yaşamazsa, oradan kaçmalıdır. Çünkü doktorun ve tıbbın işine karışmak bize yakışmaz. Neticeğin böyle olacağını daha önceden kimse kestiremiyeciği için hâdiselere mâni de olunamaz.

SATILIK EMLÂK

Vaniköy koyunda, yirmi odalı, bir o kadar salonu bulunan, tekmi içi yağlı boya, bir kibrite bakan, içinde eskiden çok âlemler dönmüş, kaç âlemin ocağı burada sönmüş, fevkalâde bir yalı, yerler tekmi hali, etrafı bahçe, bahçesinde her türlü hasarat bulunan tarihi değer e yalı açık eksiltme yahut arttırma ile satılıktır. İlân olunur.

NOT: Madrabazlardan Dolap Şükürü yalıyı iki sene önce kapatmıştır.)

Beleş - Reklâm...

FİRARI BİR KATİLDEN ARKADAŞINA

Osman...

Biz beş gardiyan, altı jandarmayı tarayıp tündük... Bütün zabıta şu anda zabıtlara göre peşimize düştü... Ama ben bir numaralı mübaşir düşmanı İrfan daha bir düzine adam götürmeden gitmiyeceğim... Hepimiz sağlamız... Merak etme... Sihhatimiz iyidir... Şimdi Levrek Hamdi'nin Kozyatağı'ndaki yuvada esrara kendimizi verdik... Çok esrarlı olduğumuzdan aynasızlar bizi bulamıyor... Yanında Perişan Mustafa, Felâket Yakup ve Kör Necmi var... Zaten hepimiz idamlık, bir çoğumuz da kesimlikiz... Sonumuz mezbaha değil mi?... Onlar kesmeden biz keseceğiz... Efkarı umumiyeye ve bütün vatandaşlara ihtar ediyoruz karşımıza çıkana mihlârlarız... Onun için bize bir düzine keser gönder. Dün gece çocuklar ortalıkta aynasız benzeyen üç herif gördüler, ikisini de götürdük... Gözümüz kanlanmış bir ke-re... Çayla banyo yaptık geçmedi... Osman... Şimdi beni iyi dinle, yoksa hayatım eritirim... Bu mektubu alır almaz benim Tarlabası'ndaki Sulu Muazzez'e git, ama kariya asılayım deme, yok ederim... Sonra onu yedeğine alıp Tophane'de Nefes Kâzım'ın kahveye düş...

«— Beni halk düşmanı İrfan gönderdi» de... Anlıyor musun?... Bize on kadar Tomson, beş adet Conson, iki sandık mermi ve bir sandık el bombası göndersin... Malları Hayrettin iskelesinden bir tekneye koy ve Üsküdar yoluyla Kozyatağı'na gel... Yarına kadar malları getir... Çünkü yarın aynasızlarla şenlik var... Ya biz yok olacağız, ya da onlar... Sonra bir aralık Emniyet Müdürlüğüne git ve de ki... «Halk düşmanı pişman değil, hepimize Kozyatağı'nda posta koyuyor, erkekse teker teker gelsinler» de... Bakalım kim kimi yiyecek... Haaa unutma Muazzez'i de buraya getir, son deminizde bir neçemizi bulalım... Bu plân beş yıllık plân gibi uyutma... Tam racununa göre tatbik etmezsen nüfus kâğıdım bir daha kullanamazsın... Anladın ya keriz... Şimdilik hepsi o kadar... Haydi bakalım yolunu yap...

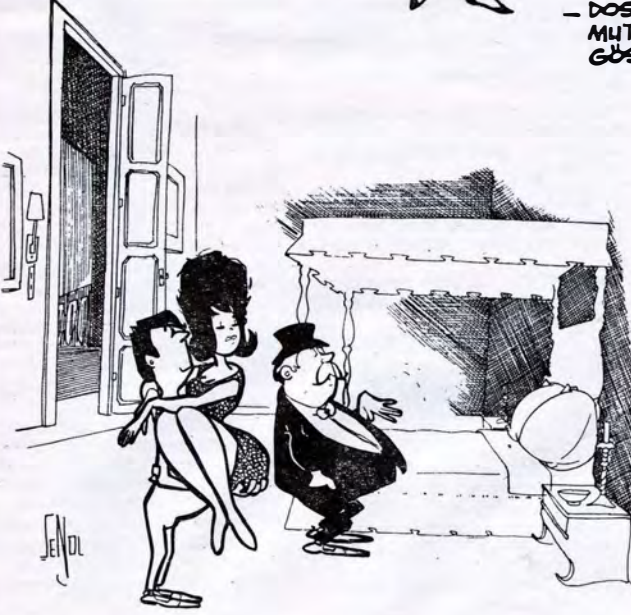
Gangster ve halk düşmanı,
İrfan Sutestisi

NOT: Gelirken bir kaç parça nefes ve iki kilo tahin helvası al, harmanımız bozuk...

Lord ve Uşacı

- DOSTUMUN KIZINA ŞATONUN BALÇESİNİ, SALONUNU, MİTFAĞINI, KİLERİNİ... YANİ, ODAN HARİÇ HER YANINI GÖSTER !...

- ŞURAYA BIRAKIVER OĞLUM !...

- İÇKİYİ BİRAZ SONRA GETİR... BEN ŞİMDİ BAŞKA ŞEYİN TADINA BAKIYORUM !...

- MAT OLMAMAK ELDE DEĞİL... BÜTÜN SİLÂHLARINIZLA HÜCUMA GEÇİYORSUNUZ !...

- HA, GÖRDÜM DE HATIRIMA GELDİ... TEMİZLEYİCİDEN CAMAŞIRLARI ALDIN MI ?...

- SUYU MAHSİS ÇOK KOYMADIM... SİZ GİRİNCE NASIL OLSA DOLUYOR

Merhabaaa..

VEDAT SAYGEL

Sayın Dinleyicilerim!

İNSAN bir iş tuttu mu, daha başlarken meşhur olmalı. Eğer meşhur olmayı akıl edememişse, piyasaya hiç çıkmamalı. Leblebicilik mi yapacak? Tabelasının başına «Meşhur» u kondurmazsa, imkânı yok meşhur olamaz. Bırakın meşhur olmayı, ekmek parasını bile çıkarmaz.

Ben, biraz da bu yüzden gölgede kaldım işte. Turşucusundan bozacısına kadar herkesin kendi kendini meşhur yaptığı bir şehirde şöret bitti, aklı eren dostlar da, «Açlıktan ölecek değilsin ya, sen de şöretlerin peşinden git» dedi, ve abdi âcizleriniz işsiz güçsüz kalınca Bâbî'ye postu serdi!

Postu kırtarmak için insan ne yapar? Hele mesleği durmadan hamle isteyen gazetecilikse, yatar kalkar yenilik arar. Ünlü kişilerle röportaj yapmayı kafama koydum. Ünlü kişi denince de ya futbolcu, ya şarkıcı akla geleceğine göre, bir liste hazırladım. Staddan girip, sahnedan çıktım. Staddan kolay atladık, fakat sahneye bir türlü adımımızı atamadık.

Liste başında ünlü şarkıcı Zeki Müren vardı. Gazeteden, sorularımı şarkıcı Zeki Müren'e göre hazırlamamı salık verdiler. Hazırladım git-tim, karşılayanlar:

— Aa, üstad bestekârığa başladı, çıkıdiler.
— Şarkıcılığı bıraktı mı?
— Bırakmadı ama, bir kere beste-

kâr tanındı. İsterseniz sorularınızı son duruma göre değiştirip, gelin. Kolaydı. Birkaç küçük değişiklikle, bestekâr Zeki Müren'e soracaklarımı hazırladım. Kapıda:

— Üstad şair oldu! cevabını aldım.
— Demeyin yahu!..
— Desek de, demesek de oldu.

Eh, biz de notları yeni bir rötuştan geçirir, şair Zeki Müren'e verir-dik.

Ertesi gün yeni bir hevesle kapıya damladım:
— Hoşgeldiniz ama, gene dönmek zorunda kalacaksınız galiba. Çünkü desinatörlüğe başladı, haberini aldım.

Gidip gelmekten hal mi kaldı ben-de?

— Bir yere gitmem, dedim. Kapıda oturur, ayaküstü değiştiririm soru-ları.

Durumuma acıyıp:
— Aman elini çabuk tut öyleyse, diye kolaylık da gösterdiler ama, vakit mi su gibi aktı, Zeki Müren mi beni atlatmaya kalktı, ne olduysa, işimi bitirip, zile bastığımda, ka-pıyı açan:

— Senden de bıktık birader, dedi. Bir türlü derlenip toparlanıp yeti-şemiyorsun üstada!

Şaşkınlıkla bağırışım:
— Gene mi?
Başımı salladı.
— Hangi mesleği seçti?
— Ohoo, dedi, sen hazırlanana

kadar beklemekten canı sıkıldı, ga-zeteciliğe geçti!

— Ne yapıyor gazetede?
— On parnağında on hüner. Der-di olan, dardını ona yapıyor, sıkın-tısı olan ona akıl danışıyor, fal ba-kıyor...

Yardım ettim adama:
— Zil çalıyor...

Bozuldu:
— Dur kafamı karıştırma! Zili sahnede çalıyor.

— Kardeşim, dedim, şu mesleğe başladığımdan beri sıftahım yok. İşten atılmamı, ağıktan bir köşede kıvrılıp kalmamı istemiyorsan, bun-dan sonra hangi alana atılmak ih-timali varsa fıslıdayiver de, hazırlık-lı geleyim.

Sağolsun bir bir söyledi, kuzu ku-zu dinledim, bu sayede politikaya atılacağımı, Zeki Müren'den önce ben öğrendim!

Politikacı Müren'e soracaklarımı bir kâğıda not edip, dayandım ka-pısına! Masa başında harıl harıl bir şeyler karalıyordu. Kendimi tanı-tım:

— Haa, dedi, aylardır benimle gör-üşmek isteyen gazeteci siz misiniz?
— Evet.

— Hangi Zeki Müren'le görüşmek istiyorsunuz?

Aptallaştığımı görünce, güldü:
— Pek çok Zeki Müren var değil mi ya?... Aktör Müren, reklamcı Müren, şair Müren, desinatör Müren, şarkıcı, besteci...

— Zeki Müren olsun da, şansımı-za hangisi çıkarsa, diyecektim, to-parladım kendimi.

— Eğer geç kalmadıysam, politi-kacı Zeki Müren'le konuşup tanış-mak istiyordum, dedim.

Oynak bir kahkaha atıp, dirseğini omuzuma yasladı:

— İlâhi, dedi, çok yaşa e mi?
— İyi.

— Siz gazeteciler yok musunuz, avlanacak kuşu kokusundan tanı-yorsunuz. Benim politikaya atılaca-ımı kim çıtlattı bakiim?

Kem küm etmeme kalmadan, si-nema dünyasının ünlü sarışın bom-basının pozu ile divana uzandı, uy-kuda konuşur gibi:

— Kimmeden saklım, gizlim yok, dedi. Yiğidin malı meydana derler. İstersen bu pozumun resmini çek, altına da, «Politikacı Müren, siyasî rakiplerine yiğidin malı meydana derken» diye yaz.

Pozlar tamamlandıktan sonra ma-sasına geçti:

— Dost ve hayranlarımın ısrarları-na dayanamadım, kadınlar matine-sinin yetersizliğini göz önüne ala-rak ve sevgili dinleyicilerimin umu-mî arzularına uyarak, gazinolardaki programlarına ilâve olarak, sesimi yurt çapında duyurmağa karar ver-dim.

— Peki sayın Müren, partinizin is-mi ne olacak acaba?

— Birkaç isim üzerinde düşün-tüyoruz efendim. Henüz kararlaştırıl-madı.

— Partinizin amblemi?...

— Bizim öteki partilerden ayrı olsun dedik, amblem olarak benim kullanılmama oy birliği ile karar verdik. Parti tabelasında ayrıca be-nim çok sevdiğim nâciz bir şiircağı-zımla, çok sevdiğim bir şarkıcağızı-mın güftesi yer alıyor efendim. Ha-tırlayacaksınız: «Şaka yapma kalbim durur» diye tekrarlarını arada.

— Evet, hatırladım. Sizi politi-kaya iten sebepler nelerdir?

—Efendim, yeryüzünde politika şarkıyla başlamıştır, bu gelenek gü-nümüzde bile ülkelerin birbirlerine

nota vermeleri suretiyle devam et-mektedir. Demek oluyor ki, nota a-lınıp verilmeden ülkeleri yönetmek mümkün değil. Bir notayı kaleme almayı ise, ancak bir müzisyen be-cerir. Halkı biz eğlendiririz. Asık yüzleri biz güldürürüz. Devletler a-rasındaki düzeni notalarımızla sür-dürürüz. O halde neden geri plânda kalalım?

— Öne geçmekle iyi yaptınız. Slo-ganınız ne olacak?

— Siz gelmeden az önce ben de sloganınızı tesbit etmeye çalışıyo-rum. Şu C.H.P.'den kopan en son partinin sloganı ne idi kuzum?

— Valla ben de pek hatırlamıyo-rum ama, galiba şuna benzer bir beyitti: «Otur dinlen, yat dinlen, Kayseri'de epey duracak tren.»

— Ayol, ne güzel de uydurmuşlar.

— E, politikacı dediğin bir mâni de düzemezse, memleket meseleleri-ne nasıl akıl erdirir?

— Öteki partilerinkiler nasıl bir şey?

— Birininki şöyle: «Her temele bir taş, her öksüze bir baş, sen de bizi gör vatanadaş!» Bu da diğ-e-rininki: «Bizi nasıl tanırsın cemaati müsülmin, huzurun ruhu için dua e-delim, âmin!» Bu da paşacıların: «Sosyal adalet deyu inler liderimiz, ortanın göbeğidir bizim gerçek yer-imiz.»

— Bizimki şöyle: «Açıktır gazino-muz haftanın yedi günü, isteyen e-vinden de getirir yemeğini, yüzde eli tenzilât mecburi değil menü, bu-yur sayın vatanadaş, dinle Zeki Mü-ren'i». Nasıl?

— Harika! Bir sorum daha var: İktidara geçtiğinizde memleket ya-rarına ne gibi hizmetlerde buluna-caksınız?

— Her vatandaşın ayrı ayrı gönü-lü yapacağım. Fakat bunu nasıl ba-şaracağımı şimdiden açıklayamam. Malûm, parti sırrıdır.

— Son bir şey daha sorayım: İk-tidara geçtiğinizde kabineyi kimler-le kurmayı düşünüyorsunuz?

— Efendim, Başbakan ben-deniz olurum artık. Adalet Bakanlığına kanunî Hasan'ı düşünüyorum. Ulaş-tırma Bakanı zurnacı Nuri, diğer Bakanların adları belli olmamakla beraber, tam bir incesaz topluluğu meydana getirmeyi arzuluyorum.

Başarılar dileyip yanından ayrılır-ken, ilâve etti:

— Kusura bakmayın, pek meşgul olmadım, Feza Araştırmaları Ko-misyonuna Ferah Feza makamından bir raporla, yapacağım ilk propa-ganda konuşmasının bestelerini ya-pıyorum efendim. Güle güleee...

Vedat SAYGEL

Akbaba

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İLÂN FIATI : Kapak içi, san-timi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Fiati : 100 kuruştur.

İyi plânlanan ve yürütülen bir reklâm ve tanıtma faaliyeti bir müessese için masraf kapısı olmaktan çıkar; karşılığını kat kat getirir.

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 28205 — 14)

Milletler Gülüyor

Yuh be !

— Bana inanınız... Bir erkeğin kolları, insanı bütün kürklerden daha fazla ısıtır!

Mösyö Leon sekiz günlük evliydi. Sekizinci günün sabahı, kayınvalidesinin yemeğe geleceğini haber aldılar. Karı-koca kafa kafaya verip, akşam için bir özel yemek listesi hazırladılar. Bir tavuk suyu çorbası, bir tavuk yahnisi, bir de pilâv yeter de artardı bile.

Çarşıya çıkan mösyö Leon, gereken her şeyi alıp gelmişti. Fakat aksilik bu ya, tavuğu canlı getirmişti. Karısı:

— Şimdi ne yapacağız? dedi. İmkânı yok, ben bunu kesemem!

— Ben garajda kesiveririm, dedi mösyö Leon. Tavuğun başını tezgâha dayar, baltayı indiriveririm ensesine!

Adam, tavuğu bacaklarından yakaladı, karısı da garajın kapısında beklemeye başladı. Az sonra bir balta sesi işitildi. Sonra garajın kapısı aralandı, telaşla dışarı fırlayan tavuk:

— Yuh be! diye bağırdı. Herif çıldırdı mı ne? Baltayı eline değil de boynuma rastlatsaydı, az daha kaatilim olacaktı!

— Elbisemin önünü fazla açık buluyordun... İşte kapattım!

En münasip yer !

Yurt içinde turistik bir geziye çıkan iki Paris'li, küçük bir kasabanın belediye reisine giderek:

— Buralarda kamp yapacak bir yer arıyoruz, dediler. Çadırımızı nereye kurabiliriz?

Turistlerin kamp için kendi kasabasını seçmelerine son derece memnun olan belediye reisi:

— Benim çayırına kurun, dedi, Zaten orada onbeş çadır daha vardır.

— Pekii... Kamp yapacağımız çayırıkta eğlenecek bir yer var mıdır?

— Elbette var. Her pazar boğalarımı çayıra salarım.

— İşte, hiçkırğını geçirecek biri geldi!...

Yer dar olunca...

Parka geldiğinden beri yanında oturan adamın köpeğini izleyen yaşlı adam:

— Ne garip, dedi. Köpeğinize dikkat ettim, diğer köpekler gibi kuyruğunu sağdan sola, soldan sağa sallıyor ama karım, altı çocuğum ve kayınvaldemle beraber bir hurda arabayı oda olarak kullanmak zorunda kalınca, yer darlığından bu çareye başvurdu hayvancağzı!

— Haklısınız, dedi yanında oturan adam. Eskiden o da diğer köpekler gibi kuyruğunu sağdan sola, soldan sağa sallardı ama karım, altı çocuğum ve kayınvaldemle beraber bir hurda arabayı oda olarak kullanmak zorunda kalınca, yer darlığından bu çareye başvurdu hayvancağzı!

Biraz hızlı söyle

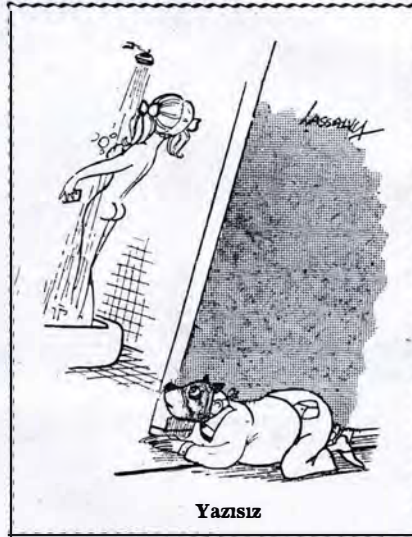
Müziğine beklediği ilgiyi göremeyen genç sanatkar dünyaya küserek, kemanını omuzladığı gibi ormana gitti. Çalılıklar arasına oturup, gönlüne çalmaya başladı. Yayı her çeğişte, sihirli parmaklarını her oynatışta çigan müziğinden, Viyana valslerine kadar büyüleyici bir ses, dalga dalga yayılıyordu ormana. Çaldıkça kendinden geçiyor, kendinden geçtikçe kemanı âdeta konuşturuyordu.

Av arayan büyük bir kaplan sessizce gelip, ayaklarının dibine oturdu. Sonra bir çakal, daha sonra gözleri yaşlı bir zürafa ve maymundan yaban domuzuna varıncaya kadar ormanda yaşayan hayvanlar ayaklarının ucuna basa basa gelip, genç sanatkarın çevresini sardılar. Fakat o sırada hiçbirinin beklemediği bir şey oldu. Ağaçlar arasından gürültüyle çıkan ihtiyar bir aslan genç kemancının üstüne atladı ve onu parçalayarak dört beş lokmada yedi! Bu vahşet karşısında son derece duygulanan kaplan, gök gibi gürledi:

— Bu kadar büyüleyici bir müziği olan sanatkarı parçalamağa utanmadın mı?

İhtiyar aslan pençesini koca kulağına götürdü:

— İçinden konuşma, dedi. Biraz hızlı söyle... Ne söylediyini duyamıyorum!

Yazısız

Tuzak

Duraktaki taksinin yanından geçen bir başka taksinin şoförü başını uzatarak:

— Arkadaş, sen hiç arkana bakmaz mısın? dedi.

Sıra bekleyen taksinin şoförü, rahatlıkla sordu:

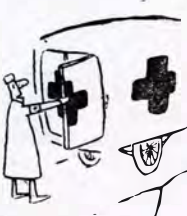
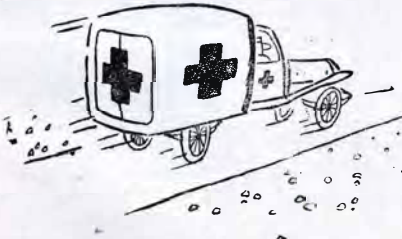
— Ne varmış arkada?

— Şişkin bir cüzdan!... Kimbilir hangi zavallı yolcu düşürdü.

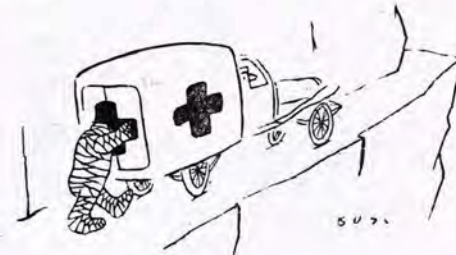
— Yok canım, dedi öbürü. Yolcu falan düşürmedi. İçinde metelik bulunmayan o cüzdanı, avanakları kandırmak için ben bıraktıyordum.

— Eee, milleti kandırmakla eline ne geçiyor?

— Cüzdanı koyacağım yere bağlı arkadaşım, dedi duraktaki taksinin şoförü. Şöyle görünür bir yere bıraktım mı, arabaya hücum eden müşterilerden elime, normal hasılatım dışında günde en az yüz-yüzelli frank da fazladan geçiyor!

Yazısız

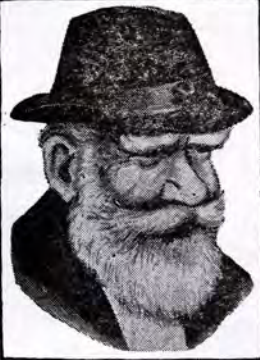

Her ilde Her ilçede Her bucakta
AKBABA AKBABA AKBABA

AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDİR

(Ak. : 17)

«Mizah, çok ciddi bir
sanattır.»
Bernard Shaw

«İnsan güldüğü ka-
dar insandır.»
Molière

AKBABA

Düşündüren ve Güldüren
Bir Mizah Gazetesidir!

(Ak. : 18)

Akbaba

Yeni Yılda sevgili okurlarına

3

Yeni eser takdim ediyor :

SIPA

Bu, Akbaba'nın yeni romamdır.

Nasıl bir roman mı?... Neşeli mi? Alaylı mı? Çapkın
bir macera romanı mı? Yoksa sosyal bir hiciv mi?..
Hepsinin cevabı, yazarın imzasında toplanmıştır:

MUZAFFER İZGÜ...

«Gecekondu» ve «İt Adası» romanlarının yazarı
Muzaffer İzgü, «SIPA» adlı yeni romanım
AKBABA için yazdı.
Bugün AKBABA'da

✱

Akbaba'nın son derece ilginç yazı dizisi:

Bu Zamanın Sultaneleri!

Yazan: **NİMET ARZİK**

Değerli sanatçımız Nimet Arzik, bu ilginç
yazı dizisini Akbaba için hazırladı.
Gelecek hafta AKBABA'da

✱

Akbaba'nın Yeni Resimli Romanı :

Çamaşır Kaçakçıları

Reji-Senaryo ve Prodüktör: **SUAVİ SÜALP**

Heyecan — Macera — Korku — Gırgır —
Espri — Bol kadın ve muhabbet romam.

Pek yakında AKBABA'da

Akbaba Evinizin Neşesidir

(Ak. : 16)

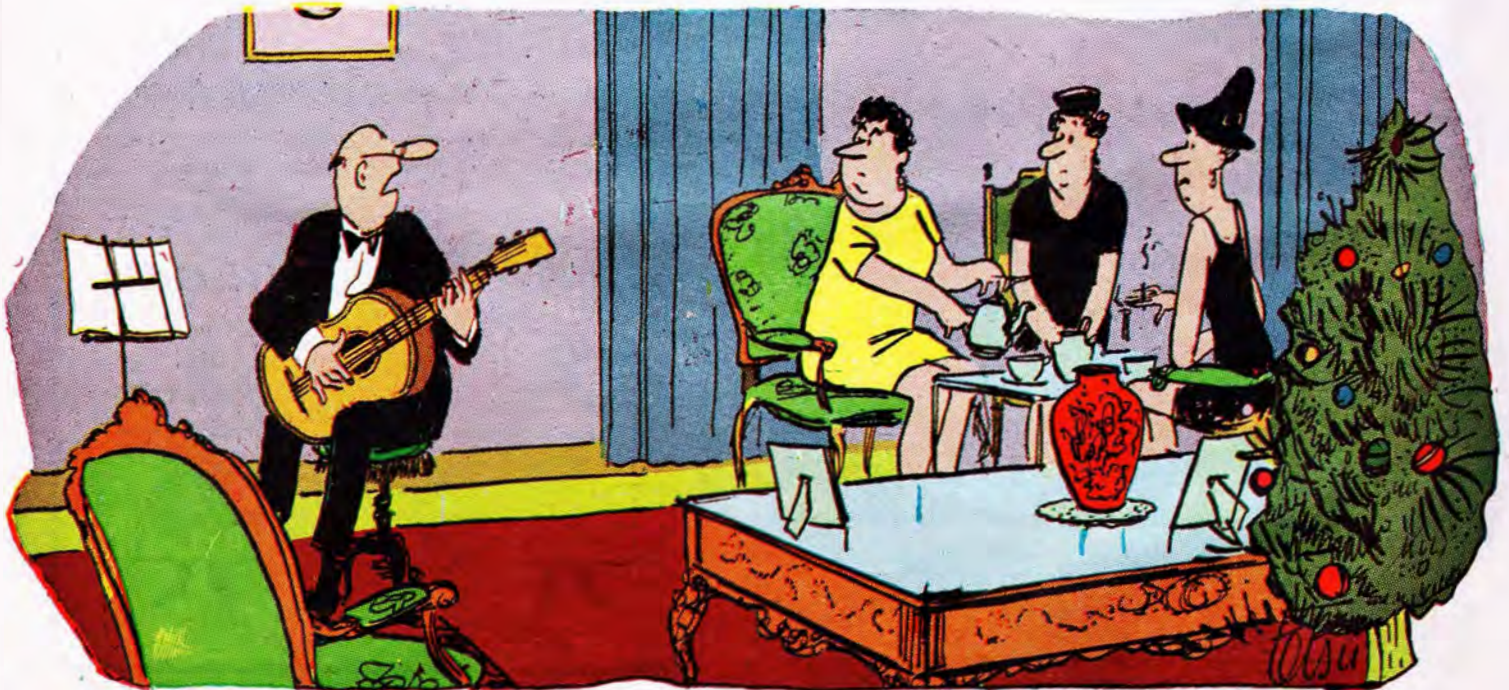
Akhaha

- SOKAĞA ÇIKMAK İSTİYORMUŞSUN GİBİ BİR HÂLİN VAR KARICIĞIM !..

- DOĞUMU KONTROL HAPLARINI UZATMAKLA NE DEMEK İSTİYOR SANKİ ?

- NE YAPALIM YANI ? SİZDE BANA GİTAR HEDİYE ETMESEYDİNİZ !..